

JİNANA NÛ

aylık siyasi dergi

Ekim 1979

Sayı/ I

www.arsivakurdi.org

JİNA NÛ

aylık siyasi dergi

Ekim 1979 Sayı/ I

İçindekiler

● Sunu	3
● Burjuva Saldırganlığının Son Halkası (Ara Rejim) Özlemleri	6
● Seçimler Yaklaşırken	13
● Devrimci Demokratlar ile TSİP'nin Seçim Bildirisi	25
● Zafer İran Kürdistanı Halkının Olacaktır	49
● Bir Belge	71
● Yaşasın Kahraman Kürt Halkı	76
● ABD. Politikası ve Lübnan Bunalımı	80
● 1 Eylül Dünya Barış Günü	86

Adsız/Yönetim Yeri: Hastahane Sok. Çağ oteli arkası

Sahibi: Mehmet Ece/Sorumlu yönetmen: Eyüp Kemal

VAN/Abone bedeli: 6 aylık 180 TL. 1 yıllık 360 TL.

Yurtdışı iki katıdır.

Dizgi Baskı : Kültür Matbaası

S U N U

Değişik toplumsal sistemlerin, yaşamın çok yönlülüğü içinde ekonomik politik, askeri, kültürel ve diğer alanlarda da süren yoğun çelişme ve çatışmalarının boyutlandığı, büyük gelişim ve değişimlerin hız kazandığı günümüzde, yeni toplumsal olaylar, yeni olgular, değişen koşullara denk düşen yeni mücadele biçimlerini de birlikte getirmektedir.

Kapitalist-emperyalist sistemin özünden kaynaklanan ekonomik ve politik bunalımlar, dünya devrimci güçlerinin her ileri adımında, temelinden sistemi sarsan sınıf savaşını daha da keskinleştiriyor.

XX. yüzyılın başlarından, yüzyılın son çeyreğine kadar toplumsal gelişme ve değişme tarihinde Türkiye, yoğun sosyo-ekonomik bunalımlar yaşarken, sömürgeci - tekelci Türk burjuvazisi, sözü edilen çok yönlü bunalımlardan en az oranda etkilenen için, ezilen, sömürülen sınıf ve tabakaların ve Kürdistan halkının Ulusal demok-

ratik muhalefetinin örgütlü ve sistemli mücadelesine saldırılarını yoğunlaştırdığı bilinen bir olgudur.

Yoğunlaşan saldırılar karşısında Kürdistan halkının ulusal demokratik muhalefeti nitelikle gelişme ve değişmelerle boyutlanırken, öteden beri sürece damgasını vuran burjuva milliyetçi ideolojinin teşhiri ve iflasına koşut olarak, bu dönemin etkilerini ve tohumlarını taşıyan küçük burjuva sosyalizmi ve sapık akımların yaygınlaştığı, karanlık güçlerce yönlendirildiği bir süreçte, proleter devrimci düşünce, her türden sapık akımlara karşı savaşım vere vere gelişip güçlendi.

Sürece müdahalede, proleter devrimci düşüncenin bir çok olumsuzluklarla karşılaştığı yadsınamaz. Dağınıklığın, yılgınlığın alabildiğine yaygınlaştığı bu dönemde her türden oportünist ve pasifist unsurlar, bir «ideolojik kılıf» bile oluşturmadan çirkef ve yalan bataklığına yuvarlandılar. Ülkemizde ideolojik ve örgütsel anlamda ayırışma süreci hızlanarak, yeni olgular karşısında yeni tavırlar takınmanın zorunluluğu kendini dayatırken, ideolojik, örgütsel ve eylem birliğinin, proleter devrimci düşüncenin yaygınlaşmasında kitleleri biçimlendirme, örgütlendirme, ve yönlendirmede ne kadar önemli olduğu gerçeği bir kez daha ortaya çıktı.

Proleter devrimci düşüncenin gelişip, kitlelerin bağrında kök salması için, en geniş yığınlarla bağ kurarak onların sağ'dan ve «sol»dan gelen her türlü oportünist, revizyonist akımların sahte, çürük, ideolojilerinin teşhirini yaparak, ülke-

mizde ideolojik, örgütsel ve eylem birliğinin temellerini atacak, kollektif örgütleyici bir yayın organı gereksinimi bu koşullarda daha bir önem kazanmaktadır.

«JİNA NÛ» bu anlamda yayına başlar..

şüphesiz «JİNA NÛ» yayın döneminde, kapsam ve işlev bakımından, mücadele alanı açısından görev ve sorumluluklarının bilincinde olacaktır.

Dergimizin yayın dönemi boyunca, gerek bizim dışımızdan, gerekse çeşitli olanaksızlıklarımız yüzünden meydana gelebilecek aksaklık ve eksiklerin giderilmesinde tüm okurlarımızın yılmayan bir özveriyle bu konudaki yardımlarını esirgemeyecekleri inancındayız.

Gerek okurlarımızdan, gerekse dışımızdaki siyasi grup, yoğunluk yada yayın organlarından gelecek, derginin işlevi ve kapsamı doğrultusundaki olumlu ve ciddi eleştirilerin değerlendirilece-

đi kuşkusuzdur.

Dostça selamlar...

JİNA NÛ

BURJUVA SALDIRGANLIĞININ SON HALKASI (ARA REJİM) ÖZLEMLERİ

«Türkiye ekonomisi, gündelik politik çıkarılara alet edilmemelidir. Politik amaçlarla saptırılmamış bir ekonomi politikasının uygulanması *partiler demokrasisi içinde mümkün olmazsa, bir ara rejim kaçınılmaz hale gelebilir.* (Gerçek. 28.9.1979)

(İAV Başkanı Orhan Dikmen)

CHP ağırlıklı hükümetin, Türkiye’de geniş insan yığınlarının her geçen gün acısını hissettikleri ekonomik ve politik bunalımların üstesinden gelemediği ve Faruk Sükan’ın istifasıyla çatırda-
ma sürecinin hızlandığı günlerde, gerek siyasi çevrelerde ve gerekse basında «ARA REJİM» tartışılan konuların başında geliyor.

Sermaye çevrelerinin, sömürgeci burjuva parti başkanlarının, basın, ilerici kamuoyunun yoğun olarak tartıştıkları «ara rejim» tartışmaları kimler tarafından ve bu seçim döneminde hangi amaçlarla ortaya atıldı. Mideleri bulandıran bu

düşüncenin nedenleri nelerdir? Yada «ara rejim» ile ifade edilen nedir?

Bizce, son günlerde, en çok tartışılan konular arasında değerlendirilen «ara rejim» sorunu Türkiye'nin içinde bulunduğu sosyo-ekonomik yapı ile bu yapının ürünü olan ekonomik ve politik bunalımlardan soyut olarak düşünülüp değerlendirilmesi yapılamaz. Soruna bu açıdan yaklaşmak, değerlendirmek ve bir sonuca varmak gerekir.

Emperyalist-kapitalist sistemin, dünya devrimci sürecinin üçlü birleşeninin, yaşamın değişik alanlarında elde ettiği kazanımlar karşısında, pazarlarını yitirdiği, egemenlik kapsamının daraldığı, üretimin düştüğü, işsizliğin yaygınlaştığı, asallıklığın daha da belirginleştiği, militarizmin boyutlandığı, işbirlikçilerinin alaşağı edildiği ve bunlara benzer nedenlerin sonucu ekonomik, politik ve toplumsal bunalımların içine girdiği bilinen bir olgudur...

Sistemin yapısından kaynaklanan bunalımlar, emperyalist ülkelerle sınırlı kalmayıp, sisteme ekonomik ve politik bağımlılığın değişik derecelerindeki ülkelere de yansır. Bu yansımının şiddeti ve etkisinin, emperyalist ülkelere oranla yoğunluğu, sık sık olan darbe ve uzun süreli politik buhranlarla daha belirginleşir.

Ekonomisi, emperyalistlerin denetiminde olan Türkiye'de de yoğun ekonomik ve politik buhranlar yaşanıyor.

Türkiye'de mevcut ekonomik - politik bunalımların nedenlerinin başında, ekonomik açıdan,

emperyalist tekellere bağımlılık ilişkileri gelir. Emperyalist tekellerin denetimi altında bulunan İMF, Dünya Bankası, ve benzeri finans kuruluşlar aracılığıyla bağımlı ülkenin ekonomisi üzerinde denetim kurar ve dayattığı şartlarla onu istediği doğrultuda yönlendirir. Kısa vadeli, faiz oranı yüksek kredileri; ülke ekonomisini çıkmazlara sokan, ücretlerin dondurulması, devalüasyon, «huzur ve istikrarın» sağlanması (sömürü huzur ve istikrarı) gibi zor koşullara karşılık verir. Emperyalist tekellerin sömürüsüne kendi sömürü payını da katan sömürgeci burjuvazi, sömürüsünü yoğunlaştırmak, kısa zamanda daha fazla kar elde edebilmek için, aldığı ekonomik tedbirlerin (!) yükünü emekçi sınıfların sırtına yükler. Artan enflasyon oranı, burjuvazinin sermayesine sermaye katarken, emekçi sınıfları hergün biraz daha yoksulluğa itmektedir. Hergün yaşamı biraz daha kötüye giden, sömürünün kaynağının bilincine varan, başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi halkın muhalefeti güçlenerek yeni boyutlar kazanıyor.

Ekonomik-politik bunalımların nedenlerinden bir diğeri de, Kürdistan halkının yükselen ulusal demokratik muhalefettir. Yıllarca sömürgeci baskının en katmerlisine hedef olan, varlığı, ülkesi, dili ve tüm değerleri yadsınan, sömürgecilerin işbirlikçileri olan komprodor ticaret burjuvazisi ve feodallerin baskı ve sömürüsü altında bunalan emekçi kürdistan halkı, hergün biraz daha bilinçlenerek, emperyalizme, sömürgeciliğe, işbirlikçilere, faşizme ve yerel gericiliğe karşı, ulusal demokratik muhalefetine yeni boyutlar kazandırıyor.

Türkiye Kürdistanında, sömürgeci ilişkilerin

parçalanmasına, işçi sınıfının sömürsüz bir toplum kurma yolundaki savaşıma, halkın «demokratik eğitim» sistemine, köylünün toprak talebine; İran Kürdistanında, ulusal ve demokratik talepler için verilen savaş eklenince, sömürgeciler yeni ve değişik arayışlar içerisine girdiler.

Yukarıda sözü edilen nedenler, sömürgeci-teknelci Türk burjuvazisinin, ekonomik ve politik bunalımlarla karşı karşıya gelmesini sağladı.

Bu bunalımlar, doğal olarak, hem ekonomik hem politik alanda bir çok sonuçların ortaya çıkmasının da nedeni oluyor.

Ekonomik alanda, üretimin düşmesine, üretilenden çok tüketimin artmasına, ihracat ile ithalat arasındaki açığın büyümesine, döviz sıkıntısına, paranın satın alma gücünün düşmesine ve işsizliğe paralel olarak; siyasi alanda, «Toplumsal anlaşma», sıkıyönetim, anayasa değişikliğine yönelik çabalar, yasa-dışı lokavt uygulamaları, politik sürgün ve kısımlar, demokratik Kitle örgütlerinin kapatılması, devrimci yayın organlarının yasaklanması, demokrat, ilerici, devrimci, ve sosyalist kesimlere karşı faşist saldırıların yoğunlaşması, faşist odakların üzerine gidilmemesi, ve hükümet bunalımları gibi sonuçların ortaya çıktığı görülüyor.

Hükümet bunalımı ve bu bunalımdan kurtulmak için önerilen model ve yöntemler, burjuvazinin sömürsünü devam ettirebilmek için her türlü baskı rejimini deneyeceği bir kez daha ortaya çıktı.

Uluslararası finans kuruluşlarının bir dediğini iki etmeyen CHP ağırlıklı hükümetin; seçimler sonrası İMF'nin dayattığı yeni devalüasyonu yapacak, önümüzdeki yaygın toplu sözleşme dönemini burjuvazinin istediği sonuca götürecektir, emekçi yığınların gelişen devrimci mücadelesini bastırarak, Kürdistan halkının yükselen ulusal demokratik muhalefetini ezecek, sindirecek «etkin» önlemleri alacak, bu sorunları göğüşleyecek kadar güçlü olmadığı ortadadır.

Bu nedenle burjuvazi, bu sorunların üstesinden gelecek «Komünizm ve Bölücülük» tehlikesini (!) bertaraf edecek güçlü ve geniş tabanlı hükümet modellerini ve gerekirse «askersel» bir çözümlü yaşama geçirebilmek için, sistemli bir şekilde saldırıya geçti.

Merkezi ABD'de olan «Avrupa ve Yakın Doğu İçin Amerikan Savunma Enstitüsü» adlı kuruluşun Tarabya otelinde üç gün süren toplantısında Türkiye'nin dış politikası tartışıldı. Ve arkasından «Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD) nin Boğaziçi Üniversitesinde düzenlenen toplantısında «Devlet yönetiminin güçlü kılınması» vurgulandı.

Bunların hemen arkasından, burjuvazi «Ülke menfaatlerinin» iki büyük partinin biraraya gelerek güçlü ve geniş tabanlı bir hükümet oluşturmalarını gerektirdiğini sözcüleri olan yaygın organlarıyla «Birlik» çağrıları ile dile getirdi. Arkasından şunları ilave etmekten çekinmediler: «Türkiye ekonomisi, gündelik politik çıkarlara alet edilmemelidir. Politik amaçlarla saptırılmamış bir eko-

nomi politikasının uygulanması, PARTİLER DEMOKRASİSİ İÇİNDE MÜMKÜN OLMAZSA BİR ARA REJİM KAÇINILMAZ HALE GELEBİLİR» (İAV Başkanı Orhan Dikmen, Gerçek, 28.9.1979)

Zaten kısıtlı olan burjuva demokrasisinin daha da kısıtlanması, daha baskıcı bir yönetim olan «ARA REJİM», işçi ve emekçi hareketlerinin bastırılmasını, ulusal demokratik muhalefetin ezilmesini, demokrasi güçlerinin susturulmasını olanaklı kılacak açık faşizm seçeneğini en sona bırakmakla birlikte yadsımamaktadır.

Burjuvazinin baskıcı bir yönetimi oluşturma yolunda yürüttüğü gizli-açık tüm planlar karşısında, demokrasi cephesi, eğer ezilmemek, kazandığı mevzileri kaybetmemek ve burjuvazinin saldırılarını göğüsleyip, oyunlarını boşa çıkarmak istiyorsa (Ki, bu bütün ilericilerin ortak özlemidir.) Kendisini dayatan koşulların getirdiği görev ve sorumlulukların bilincinde olarak somut-pratik adımlar atmalıdır.

Sosyalistlerin, demokrasi güçlerinin en çok sözünü ettikleri, ama nedense yaşama bir türlü geçirilemeyen, kalıcı birliklerin de ilk adımını atacak olan «anti-faşist güç ve eylem birliği» koşulların dayattığı temel görevdir.

Anti-sömürgeci güçlerle ilkeli ittifaktan geçen anti-faşist güç ve eylem birliği doğrultusundaki çabaların somut başarısı için biz devrimci - demokratlar ,daha önce de defalarca belirttiğimiz gibi, atılacak her somut adımda üzerimize düşen

görev ve sorumlulukları yerine getireceğimizi belirtiriz.

Gün, tüm anti-faşist güçlerin ilkeli, tutarlı ve kararlı bir anti-faşist güç ve eylem birliğinin gerçekleşmesi için somut adımları atmanın günüdür...

SEÇİMLER YAKLAŞIRKEN

İçinde bulunduğumuz bugünler, önemli gelişmelere gebe dir. Seçimlere adım adım yaklaştıkça sömürgeci burjuva partileri arasındaki biçimsel savaşım daha da yoğunlaşıyor. Ama bundan daha keskin ve uzlaşmaz olan savaşım, demokrasi güçleri ile bu partiler arasında oluyor.

Politik tansiyonu artırmak için burjuva partileri birbirlerine çelme takıyorlar. CHP ağırlıklı hükümeti yıkmak için, MC'ciler ve dayandıkları sermaye kesimi paralar yağdırarak, vaadler vere rek, bağımsız bakanları istifaya zorluyor; istifa ettirdikleride var. AP'nin başı Demirel ve yandaşları dolaylı olarak çeşitli burjuva basın organları aracılığıyla tekellerin istemi olan «ara rejim» re çetesini yaygınlaştırıyor. Demirel konuşmalarında, «ara rejim»e karşı çıkmaktan kaçınıyor, fakat hükümetin yıkılmasından sonra gelecek hükümet modelini açıklamamaya özen göstererek bu reçeteyi kabul ediyor. MHP ise, aylardanberi savuna geldiği bu modeli alkışlıyor. Şimdiden istifalarla parlamantoda çoğunluğu kaybeden CHP ağırlıklı hükümete gelince, seçimlerden sonra gelecek hükümet değişikliğini görüyor. Ecevit biçimsel çıkış

lar yaparak «ara rejim»in «kara rejim» olduğunu söylerken, sağa kayan politikalarının bunu da gerektiğinde dayandığı sömürücü sınıf için, kabul edebileceğini ima ediyor. Fakat, CHP bazı girişimlerden de kendini alıkoymuyor; seçimlerden sonra hükümetin güçlü çıkacağını ve yeni transferlerin olacağını da yetkili ağızları açıklıyor.

Bu günlere nasıl gelindiğine bakmakta fayda vardır. 1977 yılındaki 5 Haziran seçimlerinde emekçi yığınların desteği CHP'yi 78'in başlarına doğru iktidara gelmesini sağladı. Nitekim sömürgeci tekelleri burjuvazide, içinde bulunduğu ekonomik bunalımdan çıkmak için, CHP ağırlıklı hükümeti açıktan destekledi.

İktidara gelmeden önce, demokratik hak ve özgürlükleri genişleteceğini, emekçilerin ücretlerini, köylünün taban fiyatlarını yükselteceğini ve faşist odakların üzerine yürüyeceğini söyleyen CHP'nin başı Ecevit, bunları yerine getirmeyerek yalan söylediğini kanıtladı. Sağda, solada karşıyız diyerek, faşist çetelerle demokrasi güçleri aynı teraziye kondu. MC'ler döneminde, devlet olanaklarıyla güçlenen faşist MHP ve yan kuruluşları üzerine gidilmedi. ÜO'ları kapatılırken, yerine ÜGD'nin açılmasına göz yumuldu. Faşist güçleri devlet kurumlarından söküp atamayan hükümet, acizliğini kanıtladı. Faşist komandolar, hergün dört-beş işçi, öğrenci, eğitim emekçisi, bilim adamı ve savcı öldürürken «anarşinin can çektiği» söylendi. Ama her geçen gün faşist terör, boyutlarını artırarak yığınlık ve korku yaygınlaştırıldı. MHP katliamlarla, yeni saldırı yöntemlerine yöneldi. Faşist demogoji ile «Komünizm ve Bölü-

cülük», «vatanyla milletiyle bölünmezlik» gibi ucuz laflarla kitle tabanı yaratılmaya çalışıldı. Mezhep ayrılımlarını körükleyen MHP, ÜGD, MİSK ve ETKO gibi açık, gizli faşist örgütler Sivas'da, Erzincan'da, Malatya'da ve sonra K. Maraş'ta yüzlerce ölümlü sonuçlanan soykırım, defalarca istedikleri sıkıyönetimi CHP ağırlıklı hükümetin kararsızlığı yüzünden getirdiler. Zaten AP'de DGM'lerin yeniden kurulmasını ve sıkıyönetimin getirilmesini o zaman istiyordu.

Yakalanan faşist komandolar, sorgularında cinayetler ve katliamlar için emir ve silah MHP'den aldıklarını söyledikleri halde hükümet, MHP'nin kapatılması için girişime dahi geçmedi; sorumluluk başsavcının üzerine yüklenmiştir. 22 aylık iktidarı boyunca faşist teröre karşı kararsız ve ikircilik tavrını sürdüren hükümet, faşist caniler kadar sorumludur.

Sıkıyönetim «demokratik hak ve özgürlüklerin korunması, yaygın terörün önlenmesi» için getirilmişti, fakat icraat bunun tersine var olan demokratik hak ve özgürlükleri rafa kaldırarak faşist teröre ek olarak devlet terörü daha da artırıldı. Demokratik kuruluşlar kapatılıp, yöneticileri göz altına alındı. İlerici - demokrat yayın organları, susturularak düşünce ve anlatım özgürlüğü daha daraltıldı. İşçi sınıfı hareketinin gelişimini engellemek için hiçbir çaba esirgenmedi.

«Ekonomiyi güçlendirme programı» adı altında tekellerin kasaları doldurulurken, emekçi halk yığınlarına kemerleri sıkmak düştü. Memurlar, işçiler ve üreticiler az miktarda artırılan maaşlarıyla, ücretleriyle ve taban fiatlarıyla enflasyonla

yarış edemediler. Enflasyon haftadan haftaya artarken %70'in üstüne çıktı. Gizli ve açık işsiz sayısı yedi milyona yaklaştı. Temel tüketim maddeleri yağ, tüp gazı, petrol... v.b bulunmaz olurken, karaborsacılara gün doğdu.

Halkın «umudu» olmak yerine tekellerin umudu olan Ecevit, emperyalist ülkelerini ve uluslararası finans kuruluşlarını dolaşarak döviz dilendi. İMF'nin dayatmalarına boyun eğerek, aralıklarla Türk lirası % 100 devalüe edilerek paranın satın alma gücü düşürüldü.

Koç, Sabancı, Eczacıbaşı Holding... v.b'leri kârlarının 78'de en yüksek düzeye eriştiğini açıklarken, bir yandanda utanmadan yakındılar. 78 yılında Koç Holding 3,5 milyar, Sabancı Holding ise 2 milyara yakın kâr ettiklerini açıkladılar. TÜSİAD'ın boyalı basında reklam edilen reçeteleri birbir yerine getirildi. Tekelci burjuvazi bunalmılda olmasına karşın kârdan kâra koştu. İç ve dış tekellerin sömürülerini daha da artıran CHP ağırlıklı hükümet, emekçi yığınlar üzerinde baskıyı artırdı. Sarı sendikalarla işçilerin ücretlerini sınırlı tutmak için «toplumsal anlaşma»lar imzalandı.

Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığı daha artırıldı. Kıbrıs çıkarması nedeniyle ABD tarafından getirilen silah ambargosu kaldırılarak, yeniden ABD üsleri açıldı. Saldırganlık paktı olan NATO'yla yeni ikili kölelik anlaşmaları imzalandı. Bunun sonucunda, Türkiye tarafından NATO'ya 500 milyar dolar harcama yapılması kabul edildi. Silahlanmayı artırmak için, ABD'ye yeni siparişler verildi.

Kürdistan'da sömürgeci baskıların yoğunlaştığı ve yeni oyunların düzenlendiği günler yaşanıyor. CHP ağırlıklı hükümet başa geçtikten sonra göstermelik olarak KUP projesi altında birkaç ilçe ve köyün yolunu yaptırdı. Ama yeni iş sahaları açmıyarak yüzbinlerce işsizi ülkesinden göçe, açlığa ve sefalete sürükledi. % 90'ını aşan, topraksız köylünün toprak talebine el atmadı; vaad ettiği «toprak ve tarım reformu» unutuldu ve eski kanun bu dönemde kaldırıldı. Memur kıyımı artırılarak, Kürdistan'lı öğretmenler ülkesinden sürülmeye başlandı Sağlık hizmeti eski yıllara rağmen bir ilerleme kaydetmedi. % 70 çivarındaki okuma yazma bilmeyen sayısında bir azalma görülmedi.

Emperyalistler ve Sömürgeciler Kürdistan'a bir hammedde ve iş gücü kaynağı olarak bakarlara, ürettikleri tüketim mallarını istedikleri fiyatlarla pazarlayabilecekleri bir pazar olarak kullanırlar. İş birlikçi toprak ağalarının topraklarına dokunmyan sömürgeci burjuvazi, CHP ağırlıklı hükümet zamanında, Kürdistan'da egemen olan kapitalist üretim ilişkilerinin bir sonucu olarak toprak ağaları topraklarından kopmaları gerekirken kopmadan kapitalistleşmiş toprak ağaları durumuna düşmeleri süreci hızlanmıştır. Üretim araçlarını kaybetmeden kapitalist nitelik kazanan işbirlikçi ağalar üst yapıda feodal ilişkileri korumak için her çeşit aşiret çelişkilerini kullandılar ve kullanıyorlar. Toprağını gelişmiş teknik araçlarla işleyen kapitalisleşmiş toprak ağaları, çok sayıda yoksul ve topraksız köylünün yerlerini terkemeye ve tarım işçisi durumuna düşmelerine sebep oluyolar.

Komprador ticaret burjuvazisi sömürsünü bu dönemde daha da artırdı. Kârı artan işbirlikçi ticaret burjuvazisi sermayesini görecelide olsa artırdı. Yerel gericilik yaygınlaştırıldı. Küçük zanaatçı ve esnaf rekabet edemediklerinden hızla mülksüzleşerek iflasa sürüklendi.

Yüksek öğrenim için sınava giren 6.000.— ne yakın Kürdistan'lı öğrencinin puanları politik nedenlerle düşürüldü yada iptal edildi. Kürdistan'lı öğrencilerin yüksek okullarda okumalarını CHP ağırlıklı hükümet, engellemekten kaçınmadı.

Sıkıyönetim, ülkemizin 16 ilinde uygulanıyor. Ülkemizde gelişen ulusal ve demokratik muhalefetin yükselişi sömürgeci burjuvaziye ve onun siyasi temsilcilerini korkutuyor ordunun 3/2 si ülkemizde tutuluyor. Zaman zaman sarılınan «bölücülük ve komünizim» yaygarasına, bir sömürgeci parti olan CHP'de sarılmaktan, AP'sine MHP'sine göre pek geri kalmıyor. Sıkıyönetimle sömürgeci baskıların dozu artırıldı. İran Kürdistan'ındaki haklı temel üzerinde yükselen ulusal-demokratik savaşım, sömürgeci burjuvaziye daha da ürküttü. Bunun sonuncunda sınırlar kapatıldı; geçtiğimiz günlerde, Kürt peşmergeleri ile savaştıklarında sıkışan Humeyni yönetiminin muhafızları Türkiye sınırından geçirilip, İran'a geri verildi.

Sıkıyönetimle köy basmalar, toplu aramalar yoğunlaştı. Ülkemizin örgütlü ve yığınsal örgütleri kapatıldı, yöneticileri içeri alındı. Keyfi gözaltına almalar yoğunlaştı; yüzlerce, ilerici, devrimci, demokrat zindanlarda tutuluyor.

Sosyal - demokrasinin politikası başından be-

ri iflas etmiştir. Emekçi yığınlar, somut deneyimleriyle CHP'yi tanımıştır. Umutlarının burjuva partilerinde olmadığını kavrayan önemli bir yığın vardır. Demokrasi güçlerini görmezlikten gelen, onların gücünü önemsemeyen CHP'ye ve diğer sömürgeci burjuvazi partilerine faşist harekete demokrasi güçlerinin gücünü kanıtlamak görevi omuzlarımızdadır.

İşte bu koşullarda, Demokratik güçler burjuvazinin artan baskısına, faşist tehlikeye, burjuva ve feodal güçlerin, büyük toprak ağalarının sürüp giden zulümlerine karşı emekçi yığınların istediği kalıcı ve ilkeli güç ve eylem birliğini hala sağlayamamışlardır.

Emekçi yığınların birliğini ve yığınsal katılımını sağlamak, uyanmamış geri kalmış tabakaların uyandırılarak örgütlemek ve kurtuluşa olan inancı pekiştirmek için bu savaşıma şu yada bu oranda katılan sosyalist, ilerici, yurtsever, demokrat güçlerin en geniş, ilkeli ve kalıcı güç ve eylem birliğini sağlamak yapıcılığıyla kendini dayatmıştır. Savaşımın sıhatli bir çerçeveye oturdurulması tezgahlanan oyunları bozmak, maocu ve maceracı sapık akımları etkisiz kılmak için de güç ve eylem birliğinin önemi büyüktür. Bu birlik sadece Kürdistan'daki demokrasi güçlerini değil, Türkiye'deki tüm demokrasi güçlerini de içine almalıdır.

14 Ekim 1979 senato ve milletvekili ara seçimlerine bu koşullarda giriliyor. Seçimler emekçi halk yığınlarını yakından etkiliyor. Böyle bir konuda sosyalistlerin, devrimcilerin, ilericilerin ve

demokratların kayıtsız kalmaları düşünülemez, emekçi yığınlara bulunduğumuz zamanın ve somut durumun koşullarıyla çakışan bir politika göstermeleri zorunludur. Öyleyse 14 Ekim'de sosyalistler olarak tavrımız ne olmalıdır? Kürdistan'da sömürgeciler ve dayanakları ile başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi yığınların karşı karşıya geldikleri ve bunun sömürge —sömürgeci ilişkilerde ifadesini bulduğu bir ülkede yaşıyoruz. Savaşım yaşamın her alanında karışık, girift, çok yönlü ve bütün düzeylerde sürüyor. Burjuvazi çeşitli türden yöntem ve biçimleri kullanırken, sömürgeci burjuvaziye karşı savaşımı yürütmek için çeşitli biçim, araç ve yöntemleri kullanmak gerekiyor. Fakat sınıfsal ve ulusal savaşımın uzun vadeli çıkarlarına ters düşmeden, savaşımı bu biçim, araç ve yöntemleri mutlaklaştırmadan yürütmeye dikkat edilmelidir.

İşte Türkiye'de yakında yapılacak 14 Ekim seçimlerine bu açıdan yaklaşmalıdır. Parlemanto mücadelesi amaç değil bir araçtır. Burjuvazinin iktidarını sürdürmek için kullandığı bu aracı bizlerinde kullanarak, parlemanto kürsüsünde kapitalist düzendeki sömürüyü, baskıyı yığınlara açıklamak, burjuva partilerinin umut olmadıklarını dile getirmek mümkündür. Şüphesiz parlemanto savaşımı ne savaşımın, tümünü nede belirleyici yanını oluşturur. Uzun vadeli, savaşımın belirli zamanına denk düşen, onun bir parçası, etkileyici ve önemli bir savaşımdır.

«Sosyal demokratlar (komünistler) parlemantarizme, işçilerin kurtuluşu için politik bir savaşım yöntemi olarak, proletaryayı aydınlatma ve

eğitmenin ve onu bağımsız sınıf partisinde örgütlenmenin bir aracı olarak bakarlar. Seçimleri öncelikle halkın politik aydınlatılması için bir araç olarak değerlendiren sosyal demokratlar için başlıca sorun, elbetde, seçimlerle ilgili olarak sürdürebilecek olan tüm propagandanın ideolojik ve politik içeriğidir.» (Lenin)

Günlümüzde tarihi olarak parlamenterizm işlevini yitirmiştir, fakat umutlarını hala parlamentoya bağlayan önemli sayıda emekçi yığınların olduğunu da unutmamak gerekir. İşte seçimleri boykot etmek bu anlamda eksik ve günümüzün koşullarına uygun bir hedef değildir. Sıkıyönetimin olduğu ve demokratik olmayan koşullarda seçimlere katılamayacağını söyleyen maceracı gruplar bu durumu seçimleri boykot etmeye gerekçe olarak gösteriyorlar. Mevcut kapitalist düzende emekçi yığınlardan yana demokratik koşullar aramak bir hayaldir, aslında kitlelere gitmekten korkan bu akımlar yanlış politikalarını boykotla örtbas ediyorlar. Propaganda, ajitasyon, toplantı ve miting çalışmalarının ortadan kalktığı sıkıyönetim koşullarında, seçimlerle olanaklaşan ve çeşitli engellemelere karşın bu haklar kullanılmalıdır.

«Burjuva partilerinin sosyalistleri, ilericileri, demokratları seçim platformunun dışında tutmak, kendileri dışında parlemanto düzeyinde emekçi halk kitlelerine yeni alternatiflerin çıkmasını önlemek, oluşacak alternatifleri güçsüzleştirmek, onların mücadele alanlarını daraltmak ve halk yığınlarına ulaşmalarını, onlarla bağlarını pekiştirmelerini önlemek için çeşitli önlemler aldıkları,

anti-demokratik tedbirlere başvurdukları ve sıkı-yönetimi uzatarak seçimleri sıkıyönetim koşullarında yapmak istedikleri böyle bir dönemde seçimlere katılmanın önemi daha da artar.»

Emekçi yığınların oyları CHP başta olmak üzere gerici burjuva partilere gitmektedir. Gerici-faşist partiler oylarını artırmak için çeşitli yalan ve demogojileri yayın ve basın organlarıyla yaygınlaştırıyorlar. Haksızlıkların işsizliğin ve ücretlerin düşüklüğünün sebeplerini birbirlerine yük-lüyorlar; başa geçtiklerinde mutlu ve rahat yaşam getireceklerini söylüyorlar.

Önümüzdeki seçimlere demokrasi güçleri aktif olarak katılmayıp parlamanto içinde ve dışında kitlelere hedef göstermezlerse burjuva partilerin aldatmaları devam edecektir. Parlamantonun umut olmadığı devrimci durumun ve işçi sınıfının iktidara secenek olmadığı mevcut koşullarda, parlamento savaşımının önemi daha da artıyor; bunun dışında düşünenler burjuvazinin de-girmenine şu taşımaktadırlar. Kitlelere burjuva partilerinin dışında güçlü seçeneklerin gösterilmesi ve örgütlü olarak seçimlere katılınması gerekiyor. Demokrasi güçleri arasındaki dağınıklığı ve kopukluğu kaldırarak, bu güçler arasında seçim işbirliği sağlanması gerekir. Bunu sağlama-dan Türkiye'deki işçi sınıfı hareketi ve Kürdistan'daki ulusal demokratik muhalefet gerçek bo-yutlarını, olgunluğunu ve ağırlığını gösteremez.

Bunun bilincinde olan bizler, seçimlere aktif olarak katılmak ve seçimleri güç ve eylem birliğini sağlamak için bir ileri adım görerek üzerimize

düşen görevleri yaptık ve işbirliğinin gerçekleşmesi için çaba sarfettik. Çalışmalarımız istenilen düzeyde ve yeterli olmasa bile bu aşamada önemli bir gelişmeyi sağlamıştır. Seçimlerde biz DEVRİMCİ DEMOKRATLARLA, TSİP arasında seçimlerin yapıldığı tüm illerde tam ve kapsamlı bir seçim işbirliği sağlanmıştır. Bu işbirliğimiz anti-empyralist, anti-faşist ve anti-şovenist ilkeler temeli üzerinde kurularak boyutları, içeriği ve kapsamı bir «seçim bildiri»sinde ifade edilmiştir. TSİP'le yapılan seçim işbirliği, Türkiye'deki sömürücülerin tahakkümüne karşı savaşım tarihinde ilk defa yapılan, son derece çetin koşulların yaşandığı bu aşamada, gelecek günlerdeki gelişmelerin önemi göz önüne alınırsa çok ileri ve emekçi yığınların sempati ve desteğini almış bir adımdır. Öte taraftan demokrasi güçleri arasında karşılıklı dayanışma, ortak ve ilkeli yaklaşımlarla aşılmayacak sanılan engellerin kaldırılarak iş ve eylem birliğinin gerçekleştirilebileceğini kanıtlamıştır.

Ayrıca seçim işbirliğimiz halklar arasında dayanışmayı geliştirirken, kardeşlik ve savaşımın güçlenmesine; kalıcı ve sürekli ortak savaşıma dönüşmesine yol açacaktır. Diğer taraftan Türkiye'de ırkçılığın, şovenizmin ve Kürdistan'da yerel-şovenizmin çemberini de önemli boyutlarda daraltacaktır.

İşbirliğinin tüm demokrasi güçleri arasında sağlanmaması bir eksikliktir. Seçimleri sosyalistler, ilericiler ve demokratlar arasında bir yarışmaya, oy kazanmaya dönüştürmek yerine sömürgeci tahakkümü teşhir etmek, faşist tehlikeyi göster-

mek, sıkıyönetimin baskılarını anlatmak, yığınları örgütlemek ve kitle bağlarını geliştirmek için bir araç olarak kullanılmalıdır.

Seçimleri bir savaşım platformu yapmak üzere görev başına...

DEVRİMCİ DEMOKRATLAR İLE TSİP'İN BİLDİRİSİ

YURTSEVERLER, DEMOKRATLAR,
SOSYALİSTLER...

Yaklaşan 14 Ekim 1979 Kısmi Senato ve Milletvekilliği ara seçimleri dolayısıyla TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ve DEVRİMCİ DEMOKRATLAR tam ve kapsamlı bir seçim işbirliği yapmış bulunmaktadır. Taraflar 14 Ekim 1979 Kısmi Senato ve Milletvekilliği ara seçimlerinden sonra ortaya çıkacak engellere ve zorluklara karşı da birlikte mücadele etmenin kararlılığı ve ilkesel anlaşması içindedirler.

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ve DEVRİMCİ DEMOKRATLAR ilan eder ki: günümüz şartlarında seçimler gibi milyonları ilgilendiren siyasi bir olay karşısında emekçi halk güçlerinin örgütlü birliği ve mücadelesi zorunludur. Ancak bu birlikte mücadele sayesinde ki, sınıfsal ve ulusal baskılar geriletilebilir, emekçilerin demokratik hak ve özgürlükleri genişletilebilir. Buradan hareketle;

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ile DEVRİMCİ DEMOKRATLAR arasındaki bu seçim

işbirliğinin temel dayanağı, her iki tarafın da bilimsel sosyalizmin olayları çözümlenmeye ve dünyayı devrimci bir şekilde değiştirmeye yetecek tek bilimsel öğreti olduğuna olan inançları ve PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ'ne duydukları yürekten bağlılıktır.

Sosyalist sistem başta olmak üzere uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş savaşlarının oluşturduğu Dünya Devrimci Süresinin, emekçi halklarımızın dünyayı değiştirmesinde oynadığı etkin ve belirleyici rolü kabul eden taraflar; öncelikle, sosyalist siyasal güçlerin işbirliğini savunmuşlar ve 14 Ekim 1979 Kısmi Senato ve Milletvekilliği ara seçimlerinde bu işbirliğinin somutlanması için ellerinden gelen ilkeli ve özverli tüm çabayı göstermişlerdir.

Sosyalist siyasal güçlerin aralarında işbirliği kurmalarını nöncelikli ve bilimsel bir zorunluluk olduğu gerçeğinden hareket eden taraflar, kendileri dışındaki sosyalist siyasal örgütlenmelere ve anti-faşist, belli başlı siyasi çizgilere işbirliği çağrısında bulunmuşlardır. Fakat son derece gerekli olan merkezi siyasal işbirliği çeşitli nesnel ve özellikle öznel nedenlerle ve hiç de haklı olmayan gerekçelerle dışımızdakiler tarafından kabul edilmemiştir. Bu olgu günümüz koşullarında, kuşkusuz ki, özgül bir olumsuzluktur, ama aşılmayacak bir engel değildir. Zira TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ile, DEVRİMCİ DEMOKRATLAR arasında, BİLİMSEL SOSYALİZM ve PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ ışığında kurulan bu seçim işbirliği, kesinlikle inanıyoruz ki; bir çok zorlukların ve engellerin aşılmasında belirleyici ola-

cak ve diğ er sosyalist siyasal güçlerin önümüzdeki dönemde işbirliğine kazanılmalarında CAZİBE MERKEZİ rolü oynayacaktır. İnaniyoruz ki diğ er sosyalist güçler de uzun olmayan bir erimde siyasal işbirliğine mutlaka yaklaşıacaklardır.

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ve **DEVRİMCİ DEMOKRATLAR** şu noktaların da altını çizerek ilan ederler ki;

Sosyalist siyasal güçler arasında bir işbirliği kurulduktan sonra halk güçlerimizin demokrasi mücadelesi içinde yer alan diğ er ilerici-demokratik örgütlerin kapsamlı birlikteliğini kurma çabaları kolaylaşacaktır. Nitekim taraflar bu prensibe uygun davranmışlardır. Bu bilimsel gerçeğin gereğini yerine getirmek için ellerinden gelen çabayı göstermişlerdir. Gösterdiğimiz uğraşın, mümkün olan en olumlu sonuca ulaşmamış bulunması bizleri bundan sonra da solun kapsamlı işbirliğini gerçekleştirmek alıkoymayacaktır. Çünkü biliyoruz ki, bu engel aşılacaktır. Bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de BİLİMSEL SOSYALİZMİN yol göstericiliğinde mücadeleden ödün verilmediği ve ilkelere bağlı kalmaktan bir an olsun uzaklaşmadığı takdirde, başarı kesindir. Çünkü bilimin yanıldığı görülmemiştir. İlkeler ancak onlar uğrunda ısrarlı davranıldığı takdirde başarıyla hayata geçirilebilirler.

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ve **DEVRİMCİ DEMOKRATLAR**, kendileri dışında kalan tüm sosyalist, ilerici, yurtsever güçleri ve örgütleri 14 Ekim 1979 Kısmi Senato ve Milletvekili ara seçimlerinde bu deklarasyonda ifadesini bulan görüşleri ve onun maddi somutlanması olan

seçim işbirliğini desteklemeye çağırırlar. Ve yine toplumsal işlev taşıyan tüm ilerici siyasal güçlerle, bölgesel yerel ve Türkiye çapında (merkezi) işbirliği yapmak için görüşmeye her zaman açık olduklarını birlikte yayınladıkları bu deklarasyon aracılığıyla tüm kamuoyuna duyururlar.

EMPERYALİZM GERİLİYOR

İşçiler, Emekçiler, Kardeşler...

Dünyamız, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını yaşıyor. Dünya sosyalist sisteminin engin gücü, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının mücadelesi ve ulusal kurtuluş mücadeleleri, emperyalizmin savaş, saldırı ve sömürü dünyasını her gün biraz daha daraltıyor. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçler dünya devrimci güçleri karşısında geriliyorlar. Emperyalizmin egemenliğini kıran emekçi halklar sosyalizmin bayrağını ülkelerinde yükseltiyor, savaşı, sömürsüz bir dünyanın inşasına katkıda bulunuyorlar.

Her gün dünya devrimci hareketi karşısında yeni bir yenilgiye uğrayan emperyalizm, dünya barış güçlerinin uzun mücadeleleri ile bozguna uğratılan «soğuk savaş» çığıklarını yeniden haykırmaya çalışıyor. Emperyalistler dünya halklarının vahşice sömürülmesinden elde ettikleri milyarlarca doları silahlanma için harcıyor. Dünyayı bir barut fıçısı haline getiriyorlar. Çünkü saldırı örgütleriyle savaşı kışkırtıyor, insanların kanları üzerinde milyarlarını çoğaltmak istiyorlar. Emperyalizmin savaş çığıklarına, karşı-devrimci Maocu Çin yönetimide aktif bir biçimde katılı-

yor. Pekin yönetimi de emperyalizme karşı yiğitçe mücadele veren sosyalist, ilerici ülkelere saldırıyor.

Emperyalizm Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da ve Orta Doğu'da kurduğu kukla hükümetler aracılığıyla bu bölgeleri sömürü ve baskıları altında tutmaya çalışıyorlar. Ancak, dünya devrimci güçleri, onların tüm bu politikalarına karşı yiğitçe mücadele ediyor ve emperyalizm hergün biraz daha geriliyor. Emperyalizmin pek çok eski burçlarında şimdi barış ve sosyalizmin bayrağı yükseliyor.

Emperyalizme bağımlı geri bir kapitalist ülke olan Türkiye'de egemen tekelci burjuvazi yilardır. Güttüğü siyasetle işçileri, emekçileri sömürmeye ve onların gelişen örgütlü mücadelesini bastırmaya çalışmaktadır. Yıllardır iktidarlarını sürdüren burjuva partileri, tüm burjuva demokrasisi tarihi boyunca, zengini daha zengin etme, her mahallede bir milyoner yaratma siyaseti gütmüşlerdir. Ülkenin dışa bağımlılığı artmış, bir avuç tekelci burjuva, milyarlarına milyar katıp büyürken, böylesi bir düzende emekçi halk güçlerimize kan ve gözyaşı düşmüştür. Emekçilerin en küçük bir hak arama kıpırdanışı bile zorbalıkla ezilmeye çalışılmıştır.

En temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları akıl almaz ölçüde arttığı günümüzde; bütün değerlerin yaratıcısı ve gerçek sahibi olan işçilerin, emekçi köylülerin ve tüm çalışanların yaşamı çekilmez bir hal almıştır. Bu sömürü ve baskı düzenine karşı mücadele veren; bağımsızlığa, özgürlüğe, barışa ve sosyalizme gönül bağlamış insanlar sürgü-

ne gönderilmiş, açlığa mahkûm edilmiş, sırf düşünceleri yüzünden hapishanelere atılmış ve idam sehparına çıkartılmış ya da faşist kurşunlarıyla öldürülmüşlerdir.

Egemen tekelci burjuvazi bir taraftan işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sömürsünü arttırırken, bunun yanısıra ezilen ulusun üzerinde uyguladığı ırkçı şoven baskılar ve asimilasyon politikası ile, ulusların özgürce gelişimini engellemektedir. İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı Sonuç Belgesi, Roma Sözleşmesi vb. uluslararası anlaşmalarla güvence altına alınan insanlık hakları hiçe sayılmaktadır.

Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı militaristçe engellenerek, ezilen ulus üzerindeki baskılar sür-git devam ettirilmek istenmektedir. Mazlum milletin, tüm yeraltı, yerüstü kaynakları sömürülmekte, bankalardaki paralar Batı tekelci burjuvazinin açmazlarını çözmek için kullanılmaktadır.

Bu sömürü ve baskılarını sürdürebilmek için dünya gerici mihraklarınca da desteklenen «bölücülük» avazeleri koparılmakta, gericilik tırmandırılmaktadır. Tekelciler yükselen açık faşist diktatörlük özlemleriyle ulusal ve sosyal kurtuluştan yana tüm güçleri sindirmeye yönelmektedirler. Mazlum ulusa ve onun Ulusal Demokratik taleplerine karşı güdülen düşmanlık niyetleri, militarizm planları askeri komandalara, tatbikatlarda düşman hedefi olarak göçebe bir Kürt topluluğunu göstermeye kadar vardırılmıştır. Bu insanları, üstelik de sivil olanları kadın-erkek, yaşlı-çocuk

son ferdine kadar 300 saniyede imha etmenin provalarının yapılması insan haklarının ne denli çığnendiğini kanıtlamakla kalmamakta, aynı zamanda uluslararası (evrensel) kuralları da hiçe saymaktadır. Siyasal gericiliğin, sosyal demokrasiyle de uyduğu bu sorun karşısında, halk güçlerimiz yıldırılamayacaktır.

SOSYALİZM GÜÇLENİYOR

Yurtseverler, Demokratlar, Sosyalistler...

Hakim sınıflar ve onların yıllardır sandıktan çıkan partileri ve burjuva iktidarları, sömürü ve baskı düzenini sürdürebilmek için emekçilerin kanları, canları pahasına elde ettikleri demokratik hak ve özgürlüklerini kısıtlamakta ve üst üste baskı yasaları çıkarmaktadırlar. Zaman zaman lüks buldukları Anayasa'yı değiştirmekte, yasaların yetmediği yerde sıkıyönetimlere başvurmuşlardır. Tüm sömürü ve zulüm düzeni boyunca ırkçılık-şovenlik-yayılmacılık devlet politikası haline getirilip halkları birbirine düşman etmeyi hedefleyen bir eğitim sistemi uygulamaktadırlar. Ancak, işçi sınıfı ve tüm emekçiler, kapitalist düzenin tüm bu sömürü ve baskı çarkına karşı mücadele bayrağını yükseltmekte ve gerici iktidarlara karşı daha etkin mücadeleler vermektedirler.

Türkiye'nin dörtbir yanında verilen Bağımsızlık-Demokrasi-Barış ve Sosyalizm mücadelesi her gün biraz daha güçlenmekte sosyalizm fabrikalarda, tarlalarda, okullarda tüm işçilerin ve emekçilerin kurtuluş umudu haline gelmektedir.

Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler daha dün arkasında kandan ve gözyaşından bir

leke bırakarak göçüp giden MC'ye karşı kararlıca direnmişlerdir. Milliyetçi Cephe döneminde sürdürülen azgın faşist saldırılara, anti-demokratik yasalara, egemen milliyetçi baskılara azimle karşı konulmuştur. 11 Aralık 1977 Mahalli seçimlerinden osnra MC'nin hükümetten alaşağı edilmesi, gerçekte tüm halk güçlerinin faşizme ve işbirlikçilerine karşı yıllarca sürdürdüğü kahırlı direncin bir sonucudur.

CHP VAADLERİNE SIRT ÇEVİRMİŞTİR

Üçüncü Ecevit Hükümeti'nin kurulmasıyla,

halk güçlerimizin ortak mücadelesinin ne denli önemli olduğu bizzat hayatın kendisi tarafından kanıtlanmıştır. İktidara gelmeden önce emekçilerin bazı acil taleplerine vaadde bulunan Sosyal Demokrasi vaadlerinin hiçbirisini yerine getirmemiştir. Sosyal demokrat CHP, vaadlerine sırt çevirmekle kalmamış halk güçlerini de karşısına almıştır. Çünkü bu parti tekelci burjuvazinin çıkarlarını kollayan bir siyasete hizmet etme yolunu seçmiştir.

● *Emperyalizme Teslimiyet*

Uluslararası Para Fonu (İMF), Dünya Bankası gibi emperyalist tefeci kuruluşların tüm istekleri yerine getirilmiş, bunun sonucu olarak, ücretlerin dondurulması demek olan toplumsal anlaşmalar imzalanmış, enflasyon oranı akıl almaz ölçüde yükselmiş, Türk Lirası'nın değeri yabancı paralar karşısında alabildiğine düşürülmüş, işsizlik artmış, emekçilerin yaşam düzeyi daha büyük

oranlarda düşmüştür. Uluslararası emperyalist kuruluşların dayatmalarına her defasında boyun eğen CHP iktidarı emperyalizmin saldırı ve savaş örgütü olan NATO'ya daha büyük ödün vermiştir. Türkiye'nin bağımsızlığı iyiden iyiye ayaklar altına alınmıştır.

● *Kitlelerin Acil İstemlerini Söndürme Çabaları*

Bunların yanı sıra CHP ağırlıklı Hükümet 21 aya yaklaşan iktidarı boyunca tek bir olumlu iş yapmamıştır. Emekçilerin çıkarına hizmet edecek hiç bir yasa tasarısını Meclis'e sevk etmemiştir. Can güvenliğinin sağlanması, Ceza Kanunundaki 141-142 gibi faşist maddelerin kaldırılması, faşist saldırı odaklarının üzerine gidilmesi, 12 Mart sorumlularından ve işkencecilerden hesap sorulması, işçi-memur ayırımının kaldırılması ve tüm çalışanlara grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının tanınması, referandum yasasının çıkması, insanlık suçu olan lokavtın yasaklanması, çalışma yasasının ve yaşamının demokratikleştirilmesi gibi hayati öneme sahip ivedi demokratik istemlere en küçük bir çözüm getirilmemiştir. CHP kalkınmanın köyden başlayacağını öne sürerek iş başına gelmesine rağmen 21 aylık iktidarı boyunca emekçi köylülerin sorunlarının çözümünde ciddi bir adım atmamıştır. Geçen yıl izlenen taban fiyatları politikasıyla, emekçi köylüler yine tefecilere muhtaç durumda bırakılmışlardır. Bu yıl seçim vesilesiyle «yüksek tutulduğu» ileri sürülen taban fiyatlarındaki artış, gerçekte genel geçim indeksindeki fiyat artışlarının çok altında-

dır. Ve bu göreceli artışların kaynağını da gene büyük tarım kapitalistleri, toprak ağaları ve aracı tüccarlar toplamıştır. Anayasa Mahkemesi'nin iptal ettiği 1557 sayılı Toprak ve Tarım Reformu yasasının yerine yeni bir yasanın çıkarılmasının 3. cü Ecevit Hükümeti programına koymuş olmasına rağmen bu alanda da hiç bir adım atmamıştır. Oysa adil ve köklü bir toprak reformu, topraksız ve az topraklı yoksul köylülerin yaşamını iyileştirmekle kalmayacak, aynı zamanda gericiliğin temeline indirilmiş bir darbe olacaktır. Köylerde ağalık ve tefeciliğin temellerini sarsacaktır.

Faşizme Ödün ve Aşın Uçlar, Komünizm, Bölücülük Edebiyatı :

CHP iktidarı, emekçilerin yararına olarak böylesine demokratik nitelikli görevleri bile yerine getirmediği gibi, tam tersine emperyalizmin ve yerli tekellerin buyruğuna girmiştir. Diğer yandan, azgınlaşan faşist saldırılar karşısında CHP ağırlıklı Hükümet acz ve teslimiyet içindedir. Faşist terör kol gezip, kan dökerken, 3. cü Ecevit Hükümeti «sağa da, sola da karşıyım,» demogojileriyle, «aşırı sağ-aşırı sol», tekerlemesiyle «aşırı uçlar», yada «komünizm ve bölücülük» edebiyatı yaparak ve anti-komünizmi de ihmal etmeyerek faşist Milliyetçi Hareket Partisi ve yan kuruluşlarıyla tüm siyasal gericiliğin ekmeğine yağ sürmektedir. Faşist saldırıları, bir kaç canının ruh hastalığından ibaret görmekte ve faşizme karşı mücadeleyi üç beş ülkücü profesyonel katilin yakanmasına indirgemektedir. CHP'nin bu tutumu ise faşistleri cüretlendirmekte, onların canice

saldırılarını daha da şiddetlendirmelerine neden olmaktadır. Durum buyken, CHP'nin Genel Sekreteri faşist MHP'yi «kardeş parti» gördüğünü televizyonda söyleyebilmektedir. Oysa aynı faşistler yurttaşları cadde ortalarında, fabrikalarda, tarlalarda, okullarda, kurşunlayan, kahvehane basıp insan boğazlayan, otobüs kaçırıp kurban seçenlerdir. Onlar, faşist saldırı ve cinayetlerin yerli gelmediği yerlerde Elazığ, Malatya, Sivas ve özellikle Kahraman Maraş'ta olduğu gibi kitle katliamlarına girişmekte ve yüzbin nüfuslu şehirleri yaşanmaz hale getirmektedirler. Yurttaşlar arasındaki mezhep farklılıklarını körükleyerek alevilere karşı sünnileri kışkırtmakta ve bunu açık faşist diktatörlüğü tezgâhlamak yolundaki araçlardan biri olarak kullanmaktadır.

● *Sıkıyönetime Mihmandarlık :*

Sonunda «HER KİM Kİ SIKIYÖNETİMİ İSTİYOR, O FAŞİZMDEN YANADIR. HER KİM Kİ SIKIYÖNETİM İSTİYOR, SALDIRILARIN ARKASINDA O VARDIR,» diyen ve bunu kendi parti kurultayında açıklayan CHP ağırlıklı Hükümetin Başbakanı Ecevit'e sözü geri aldırılmış ve faşist MHP'nin başta olmak üzere tüm gerici güçlerin istemi olan sıkıyönetim ilan edilmiş ve Türkiye çapında yaygınlaştırılmıştır. Bu seçimlere de sıkıyönetim altında gidilmektedir. Uygulamalarının emekçi halk hareketini ve özellikle ezilen ulusun Ulusal Demokratik muhalefetini bastırma ya yönelik olduğu açıkça görülen sıkıyönetim, seçimlerde de BİLİMSEL SOSYALİST HAREKETE ve ONUN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİNE saldıracak

ve onların kitlelerle yeni bağlar kurmasını engellemeye çalışacaktır.

Egemen tekelci burjuvazi, militarist baskılarını sürekli arttırarak, düzeni askerileştirmeye çalışmakta ve emekçi halk hareketinin yükselen muhalefetini boğmak istemektedir. Sıkıyönetimi açık faşist diktatörlüğe geçmek için bir atlama tahtası olarak kullanmanın hesapları içerisinde-dir.

**FAŞİZMİN KARANLIK NİYETLERİNİ
BOZALIM**
Kardeşler...

Faşizm, tekelci burjuvazinin en gerici, en şoven, en gözü dönmüş kesimlerinin açık terörcü diktatörlüğüdür. Faşizm, işsizlik, açlık, zindan, baskı, kan ve zulüm demektir. Faşizm tüm işçilerin, emekçilerin ve mazlum halkların düşmanıdır. Ve bugün Türkiye'de faşist Milliyetçi Hareket gerçekte kendinden önceki tüm faşistleri taklit ediyor. Dün Almanya'da insan kasabı Hitler, İtalya'da Mussolini, İspanyol halklarına kırk yıl kan kusturan Franko hangi yolları ve usulleri deneyerek iş başına geçtilerse, MHP ve yan kuruluşları da aynı yolları deneyerek iktidarı gaspetmek istiyorlar.

Diğer yandan tekelci sermaye Türkiye'de yükselen halk muhalefeti karşısında ve mevcut uluslararası durumun güçler dengesinde kendi sınıf egemenliğini sürdürmek için, değişik alternatiflere yönelerek sözde «demokratik» görünümlü Brezilya, Güney Kore tipi ekonomik-siyasi düzen-

lerin arayışı içine giriyor. Bugün tekelci sermayenin düzeni, gericileştirmek girişimleri ne biçimde olursa olsun işçilerin, emekçilerin baş düşmanı olan açık faşist diktatörlüğün kurulmasına yöneliktir. Faşistler saldırılarıyla kitleleri tedirgin etmek, yılgınlık yaratmak, henüz bilinçlenmemiş emekçilerde, özellikle küçük mülkiyete bağlı ara katmanlarda otorite ihtiyacı doğurmak istiyorlar. Faşist cinayet şebekeleri saldırı ve cinayetlerini hızlandırırken, toplu katliamları bir alışkanlık haline getirmek kargaşa ve tedirginlik yaratmak, faşist sokak hareketleriyle gerilimi arttırmak ve bu psikolojik ortamda «milli devlet-güçlü iktidar» sloganıyla «otoriteye» talip olmak istiyorlar. Böylece bir dizi faşist komplo ile iktidarı ele geçirmeyi düşünüyorlar.

İstiyorlar ki, açık faşist diktatörlüğe geçildiğinde yüzlerce kişinin bir günde katledilmesine binlerce insanın sırf faşist olmadıkları için zindanlara atılmalarına alışsın. Emekçilerin faşizme karşı mücadeleleri bastırılsın. İşte bu amaçla Türkiye'de faşistler MHP'siyle ÜGD'siyle, gizli - açık tüm şebekeleriyle cinayetler düzenliyor, halklar arasına nifak tohumları ekmek ve onların dayanışmasını zayıflatmak, emperyalizmin ve uluslararası gericiliğin bölgedeki planlarını uygulamak istiyorlar.

İşçiler, Emekçiler, Kardeşler...

Eğemen tekelci burjuvazinin hergün dozunu artırarak sürdürdüğü sınıfsal ve ulusal baskılara, faşist saldırı ve cinayetlere karşı örgütlü mücadelemizi yükseltelim. MHP ve yan kuruluşlarının

eylemlerine karşı geniş emekçi yığımları harekete geçirelim.

HERTÜRLÜ BURJUVA SİYASETİNE KARŞI SOLUN BİRLİĞİ

Yurtseverler, Demokratlar, Sosyalistler...

14 Ekim 1979 Kısmi Senato ve Milletvekili ara seçimleri yaklaşıyor. Oy verme günü yaklaştıkça bütün burjuva partileri yine halkın karşısına çıkıp oy istiyorlar. Bunlar arasında düzenin koruyucusu MC partileri, gene düzenin savunucu CHP'ye karşı kendilerini alternatif diye sunuyorlar. Oysa emekçilere yaşamı zindan eden ve Türkiye'yi kan denizine döndüren MC'nin asıl yüzünü emekçi halk güçlerimiz çok iyi bilmektedir. Çünkü emekçi halk hareketimiz MC gericiliğine vura vura bugünlere gelmiştir. Bu nedenle, ilerici güçlerimiz MC'ye oy vermeyecek oylarını faşizme ve işbirlikçilerine karşı bilinçle kullanacaklardır.

Buna karşılık, kendisini düzenin MC partileri önünde bir alternatif olarak tanıtan diğer düzen partisi CHP de hiç bir soruna çare bulamadığı gibi, emekçi halk hareketlerimizin de karşısına geçmiştir. Bu nedenle CHP'nin solundaki güçler ve ileri halk kitleleri, oylarıyla CHP'ye Hayır demesini bileceklerdir.

Hükümet ve tüm burjuva partileri tam bir açmaz içindedirler. Ekonomik krize bağlı olarak siyasal bunalım hergün biraz daha derinleşerek sürmektedir.

Emperyalizme bağımlı gizli-açık faşist mihraklar, açık faşist diktatörlüğü tezgâhlamanın ha-

zırlığı içerisinde. Sosyal demokrasinin demokratik haklara tarihsel ihanetinin açığa çıkması, militarist güçlerin son günlerde saldırganlığını artırmaları, «bölücülük» edebiyatına hız vermeleri bilinen gerçeklerdendir.

İşte bu koşullarda, TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ve DEVRİMCİ DEMOKRATLAR olarak faşizme geçit vermemek, MC'nin iktidar heveslerini kursağında bırakmak, «partiler üstü hükümet», «ara rejim» vb. gibi tertipleri boşa çıkarmak, militarist ırkçı-şoven girişimlere dur demek, haklarımızın demokratik ve siyasal kazanımlarını koruyup geliştirmek, daha özgür ve demokratik bir ortamın kazanılmasına katkıda bulunmak için HALK GÜÇLERİNİN ÖRGÜTLÜ BİRLİĞİ'nin zorunlu olduğuna inanıyor ve belirtiyoruz ki;

SEÇİM PLATFORMUNU BİRLİĞİN HİZMETİNE SUNALIM

14 Ekim 1979 Kısmî Senato ve Milletvekili ara seçimleri *platformu, halk güçlerinin örgütlü birliğinin sağlanmasında* bir araç görevi görebilir. Mücadelenin öz biçimlerini somut şartların somut tehlikelerinden çıkaran, hiç bir mücadele biçimini reddetmeyen ya da mutlaklaştırmayan TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ve DEVRİMCİ DEMOKRATLAR olarak, belirtiyoruz ki, bugün halk güçlerimizin kalıcı güç ve eylem birliği sadece bilimsel ve güncel olarak zorunlu değil, aynı zamanda mümkündür de...

CHP'nin solunda kalan tüm ilerici güçleri, seçimlerde ve hayatın her alanında işbirliği, güç ve

eylem birliği yapmalıdırlar. Ancak o zaman MC'nin yeniden iktidar olması engellenebilir. Ancak o zaman sosyal demokrasinin teslimiyet politikasına kitlelerin HAYIR dediği en çarpıcı şekilde kanıtlanabilir. Ancak o zaman ulusal ve sınıfsal baskılar geriletebilir.

Sınıfsal ve ulusal baskıları karşısında tutarlı bir siyaset izleyen ve faşizmin şovenizmin, her türlü siyasal gericiliğin geriletilmesinde, toplumda BAĞIMSIZLIK-DEMOKRASİ-BARIŞ ve SOSYALİZM'den yana ne kadar güç varsa, onların hepsinin güç ve eylem birliğini daima savunan ve bu yolda çaba harcayan bizler, aramızda sağladığımız bu tam ve kapsamlı merkezi işbirliğinin emekçi halk güçlerimizin faşizme, emperyalizme, tekellerin egemenliğine ve şovenizme karşı mücadele cephesinin yaratılmasında ciddi bir ilk adım olacağına inanıyoruz.

Bugün sosyal demokrasiden kopan, ya da zaten CHP'nin ilerisinde bulunan geniş emekçi yığınlar, güçlü bir SİYASİ MERKEZİ OTORİTE'nin eksikliğini duymakta ve sol güçlerin dağınıklığını görmektedir. Bu dağınıklık (ayrı ayrı siyasal çevrelerde toplanmış olmak) işçilerin ve diğer emekçilerin daha büyük ölçeklerde BAĞIMSIZLIK - DEMOKRASİ - BARIŞ ve SOSYALİZM mücadelesine katılmalarının önünde engel olarak durmaktadır. Geniş emekçi yığınlar bir siyasal alternatif aramaktadırlar. Güçlü bir alternatifin eksikliği onların sınıf mücadelesine ve kitle olaylarına daha büyük şevk ve azimle katılmalarını engellemektedir.

Bugün egemen tekelci sermayeden yana konumuyla, halk güçlerinin sınıf mücadelesinin siyasal hedefleri arasında bulunan sosyal demokrasi, baskılarının uygulayıcısı, olarak, demokrasi güçlerinin birliğinden ve işbirliğinden çekinmektedir.

SEÇİMLERDE FAŞİZMİ, SİYASAL GERİCİLİĞİ VE REFORMİZMİ TEŞHİR GÖREVİ

CHP hükümete gelmeden önce başvurduğu «milleti cephelere bölmeyelim» demagojisiyle anti-faşist güçbirliği için kendisine yapılan çağrılarını kabul etmemiş ve kitlelerin anti-faşist mücadelesini oy sandığına hapsedmek istemiştir. Bu politikanın bugünkü Ecevit hükümetini vardığı nokta kaçınılmaz olarak faşist terör karşısındaki acz'dir. Kitlelerin sosyal muhalefetinin, sınıfsal ve ulusal demokratik istemlerinin iktidardaki CHP yi mücadele hedefi olarak almasına karşı sosyal demokrasi baskıya başvurmuştur.

Sıkıyönetim başta olmak üzere, bugün yaşanan pekçok anti-demokratik tutumun, baskıların, tırmandırılan egemen şovenizmin uygulayıcısı durumundaki sosyal demokrasi, kendi solundaki siyasal güçlere, demokratik kitle örgütlerine, gençlik ve kadın kuruluşlarına karşı düşmanca tutum takınmıştır.

Açıkça bellidir ki, faşizme, emperyalizme, te-kellerin egemenliğine ve egemen milliyetçiliğe karşı mücadelenin başarısı, CHP'nin solundaki bütün toplumsal ve siyasal güçlerin birliğinden geçer.

Solda yeralan ilerici güçlerin çoğunun böyle bir birlikten ve işbirliğinden kaçınması, bugüne değin etkin ve kapsamlı bir demokratik birliğin oluşmasını önlemiştir, Seçim platformunun bu yolda bir adım olarak değerlendirilmesi, işbirliği yolunda geleceğe dönük yeni kazanımların müjdecisi olmuştur.

SEÇİMLERDE BOYKOT HALKA KARŞI SİYASAL GÖREVLERDEN KAÇMAKTIR

Öte yandan, bugünkü koşullarda «seçimleri boykot etmeyi» öneren gruplar, Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasal ve toplumsal koşulları emekçi sınıf ve katmanların politik bilinç ve olgunluk düzeylerini tanımamakta yada gözönüne almamaktadırlar.

14 Ekim seçimlerini kitlelerin politikleşme sürecinde etkin bir araç olarak kullanmak, siyasal gerçekleri açıklama kampanyasında seçim platformundan yararlanmak, seçimlerde faşizmin ve her türlü siyasal gericiliğin, reformcu akımların ve tüm burjuva siyasetlerinin içyüzlerini açıklamak gibi önemli görevler dururken, seçimleri boykot bu ödevlerden kaçınmak olduğu gibi, meydana burjuva partilerine bırakmak anlamına gelir.

CHP'den umudunu kesmiş kitleleri boykota çağırarak, dolaylı yoldan MHP ve suç ortaklarına, sonra da sosyal demokrasiye yarar. Bu nedenle boykot eğilimleri dışarlanmalı, seçim platformu, faşizme, her türlü siyasal gericiliğe ve reformizme karşı etkince değerlendirilmeli, seçim çalışmaları oslun birliği ve solda siyasal işbirliği hizmetine sunulmalıdır.

SOLUN BİRLİĞİ SEÇİMLERDEN GÜÇLENEREK ÇIKACAK

Bugün biz sosyalistlerin en ivedi siyasal görevi, geniş emekçi kitleleri işçi sınıfı önderliğindeki mücadeleye sevk etmek ve bu amaçla halk güçlerinin beraberliğini sağlamaktır. Bunun da bugünkü seçimlerdeki somutlanması solun birliğini savunan ve kısmen de olsa gerçekleştirilmiş bulunan eğilimlerin desteklenmesidir.

Bu nedenle vurgulamak isteriz ki: TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ve DEVRİMCİ DEMOKRATLAR arasında oluşturulan bu seçim işbirliği, sadece gerici-faşist partilerin politikalarını ve CHP'nin reformist oyalamalarını teşhir etmekle kalmayacak, işbirliğinin önüne çeşitli bahaneler koyanların da yanlışlarını göstermek, onları uyararak kalıcı işbirliğine kazanmak olacaktır.

Seçim işbirliğimiz, özellikle CHP'den kopan kitlelere, sosyalist güçler arasında birliğin sağlanabileceğini kanıtlayacak, bu birliğin mümkün olduğunun anlaşılmasına yarayacaktır. Emekçilerin, ayrılıklardan ve soldaki sürtüşmelerden duydukları hoşnutsuzluk ve siyasal sınıf mücadelesine katılmada gösterdikleri güvensizlik ve kararsızlık önemli ölçüde giderilme yoluna girecektir. Yine seçimlerde mutlaka başarı kazanacak olan böylesi bir işbirliği emekçiler arasındaki güveni ve dayanışmayı güçlendirecek, onların sosyalizme duydukları inancı ve umudu pekiştirecektir.

Ayrıca bütün bunlara ek olarak böylesi bir işbirliği, burjuvazinin yıllardır bütün araçlarla

körüklediği, emekçi halklarımız arasındaki düşmanlığı geriletmeye, burjuvazinin, yeni ve çeşitli oyunlar tezgahlamasına mani olmaya hizmet edecektir. Halklarımızın ortak düşmana karşı mücadelesinin önündeki pürüzler temizlenecek, sosyalistler başta olmak üzere ilerici, yurtseverler arasındaki birlik, mücadele ve dayanışma azmi pekişecektir.

Ayrıca eylem içinde sınanmış ve denenmiş örgütlü güçlerin arasındaki bağlantı yarın önümüze çıkacak engelleri daha kolay aşmamızı sağlayacaktır.

Taraflar özellikle 14 Ekim 1979 Kısmi Senato ve Milletvekili Ara Seçimleri sonrasında ortaya çıkacak yeni zorluklara ve engellere karşı halk güçlerimizin birlikte mücadelesinin zorunlu olduğuna inanmaktadırlar. Ve bu konuda ilkesel planda görüş birliği içindedirler.

Ayrıca bu seçim işbirliğinin olumlu meyvalarını nalinması soldaki diğer siyasal güçleri de ortak düşmana karşı birlikte mücadeleye sevk etmeye hizmet edeceğine inanmaktadırlar.

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ve **DEVRİMCİ DEMOKRATLAR** tüm seçim dönemi boyunca seçim yapılan bütün il sınırları içinde tam bir işbirliği ve dayanışma içinde olacaklardır. Önümüzdeki günlerde bu seçim işbirliğinin kapsamını emekçi halk kitlelerimize çeşitli araçları ve yolları deneyerek duyuracaklardır.

Bu alanda demokratik örgütleri, sendikaları, kooperatifleri ve gençlik kuruluşlarını harekete

geçirmeye çalışacaklardır. Zira seçim işbirliğini her iki siyasal güç olarak en geniş çevrelere yaymanın hazırlığı içindedirler.

TEMEL İNSAN HAKLARI VE DEMOKRATİK TALEPLER İÇİN

İşçiler, Emekçiler, Yurttaşlar...

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ve DEVRİMCİ DEMOKRATLAR, önümüzdeki dönemde seçim yapılan illerde ortak senatör adayı göstermişlerdir. Önümüzdeki dönemde taraflar bir yandan kendileri adına bildiriler çıkarıp demeçler verip ayrı ayrı toplantılar ve mitingler düzenleyerek bu eylemler boyunca aralarında kurdukları seçim işbirliğinin önemini, içeriğini ve ortak amaçlarını en geniş kitlelere açıklarken ve birlikte mücadelenin hedeflerini öne çıkartırken, öte yandan özellikle ortak eylemler düzenlemeye özen göstereceklerdir. Bu işbirliğinin greği olarak birlikte eylem yapacaklardır. Ortak bildiriler hazırlayacaklar, ortak mitingler, toplantılar konferanslar düzenleyecekler ortak köy çalışmaları yürüteceklerdir. Seçim yasalarında varolan tüm demokratik olanaklardan yararlanacaklardır.

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ve DEVRİMCİ DEMOKRATLAR, arasındaki, bu işbirliği nesnel koşulların dayatması kadar bugünkü koşullarda çeşitli sorunlar karşısında her iki tarafında ortak yaklaşımlar ve çözüm yolları hakkındaki anlayış birliği içinde olmalarından doğmuştur:

- Faşizme geçit vermemek,

● MC'nin yeniden iktidar olmasının önüne geçmek, her türlü «ara rejime», faşist dikta emellerine karşı koymak.

● Demokratik hak ve özgürlükler üzerinde önemli bir engel olan Sıkıyönetimin kaldırılması için verilen demokratik mücadeleyi güçlendirmek,

● Ceza Yasasındaki faşist nitelikli 141-142. maddelerin kaldırılması yolundaki mücadeleyi etkinleştirmek,

● Demokratik bir ortamın kazanılmasına katkıda bulunmak,

● Anti-emperyalist talepleri yükseltmek,

● Halklar arasında düşmanlığı körükleyen «bölücülük» demagojisini etkisiz kılarak, ezilen ulusun kendi geleceğini özgürce belirleme hakkı önündeki engellerin kaldırılması yolunda «tekelci burjuvazinin ırkçı-şoven - militarist girişimlerine dur demek, böylece İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin ilgili maddesini geçerli kılmak,

● Ezilen ulusun demokratik ve kültürel gelişiminin ana dilini kullanmasının önündeki her türlü engele karşı mücadele etmek bu şekilde, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, Roma Sözleşmesi, Lozan Antlaşması ve Helsinki Belgesi'nin ilkelerini kararlıca savunmak,

● Siyasi Partiler yasası'ndaki 89. maddenin kaldırılması için mücadele etmek, aynı yasanın 106 cı maddesinde yeralan ve siyasi partiler için «komünist» ismini yasaklayan ibarenin kaldırılmasını sağlamak,

● Çiğnenen temel insan hak ve özgürlükleri-

nin güvence altına alınması için mücadele etmek.

● MHP ve yan kuruluşlarının kapatılmasını sağlamak,

● Rejimin askerileştirilmesini önlemek,

● Tüm çalışanlara grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının tanınması için,

● Genel grev, dayanışma grevi gibi işçi sınıfının en doğal haklarının hayata geçirilmesini sağlamak,

● Emekçilerin yaşama ve çalışma koşullarını iyileştirmek için verdikleri güncel sınıf mücadelelerini güçlendirmek,

● Adil ve köklü bir toprak reformunun gerçekleştirilmesi için verilen mücadeleyi genişletmek,

● İnsanlık suçu olan lokavtın yasaklanmasını sağlamak,

● Demokratik bir eğitim sisteminin oluşturulmasına katkıda bulunmak için, taraflar ellerinden gelen bütün maddi ve manevi fedakârlığı esirgemeyeceklerdir.

O halde emekçi halk güçlerimizin güç ve eylem birliği yolunda önemli bir ilk adım olan seçim işbirliğimiz etrafında birleşelim.

● Sandık başına mutlaka gidelim, oylarımızı faşizme, gericiliğe ve reformizme karşı kullanalım,

● Burjuva partilerinin işine yarayacak olan «SEÇİME BOYKOT» görüşüne karşı çıkalım. Oylarımızla mahkûm edelim.

● Halk düşmanı AP'ye, MSP'ye, MHP'ye OY VERMEYELİM

● Halkımıza sahte umutlar vaad eden CHP'ye de OY VERMEYELİM. Böylece reformist düşünce ve sosyal demokrat oyalamacılara HAYIR diyelim.

● TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ve DEVRİMCİ DEMOKRATLAR arasındaki işbirliğini destekleyelim. Bu şekilde, solun birliğine ve solda merkezi siyasal işbirliğine katkı getirelim. Birliğine yanaşmayanları uyarmış olalım.

● TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ile DEVRİMCİ DEMOKRATLAR ve tüm demokrasi güçlerinin zaferi için onların birlikte mücadelesine omuz verelim.

Yaşasın kalıcı işbirliği yolundaki seçim işbirliği

Yaşasın Halk Güçlerinin Kalıcı Güç ve Eylem Birliği

YAŞASIN ulusların kendi geleceklerini serbestçe belirleme özgürlüğü

Yaşasın TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ ve DEVRİMCİ DEMOKRATLAR.

Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türlü gericilik.

Yaşasın BAĞIMSIZLIK - DEMOKRASİ - BARIŞ ve SOSYALİZM mücadelemiz.

TSİP VE DEVRİMCİ DEMOKRATLAR

ZAFER İRAN KÜRDİSTANI HALKININ OLACAKTIR

Uzun yıllar, Orta Doğuda emperyalizmin jandarmalığını yapan ve başta Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere, Orta Doğudaki tüm anti-emperyalist dönüşümlere ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşı, emperyalizmin ve dünya gericiliğinin ileri karakolluğunu yapan İran da kanlı Şah monarşisinin yıkılmasından ve emperyalizme büyük bir darbe vurulmasından bu yana, epey bir zaman geçmesine rağmen savaşın henüz durmuş değil. İran Orta Doğunun kaderini değiştirmede önemli bir rol oynayan büyük olaylara sahne oluyor. Şah diktatörlüğünün yıkılmasına ve emperyalizmin önemli mevziler kaybetmesine rağmen, başta ABD olmak üzere diğer tüm emperyalist güçler bu alanda henüz tüm umutlarını yitirmiş değillerdir. Bu yüzden emperyalistler İran halklarının kanları, canları pahasına kopardıkları kazanımları geri almak ve İrani Orta Doğuda yeniden dünya gericiliğinin bir üssü haline getirmek için çaba sarfediyorlar.

Devrimci savaşının ilk büyük başarıları karşısında yenilgiye uğrayan gerici güçler, bu yenilginin yarattığı panik ve çözülmeyen kurtularak toparlanmaya ve kaybedilen çıkarlarını tekrar elde ederek iktidara sahip olmaya çalışmaktadırlar. Bu amaçla, geçmişten beri ellerinde bulundurdukları ve henüz ortadan kaldırılamamış olanaklardan yararlanarak devrim güçlerine ve İran halklarının zorla kopardıkları demokratik kazanımlarına karşı komplolara girişmektedirler.

Bu arada faşist Şah yönetiminin yıkılması mücadelesi sürecinde aktif rol alan ama, bu aşamadan sonra devrimin daha da ileri götürülmesine ve emekçi halk kitlelerinin iktidara gelerek halktan yana büyük ve temel dönüşümlerin gerçekleştirilmesine karşı çıkan güçler de emperyalistlerin ve ülke içindeki Şah yanlısı güçlerin bu çabalarına olanak tanımaktadırlar.

Şahlığın yıkılması mücadelesinde İran halklarının büyük desteklerini sağlayan ülkenin dini liderleri ve onlarla ittifak halinde halen yönetimi ellerinde tutan ulusal cephe yöneticileri, başarının ilk günlerindeki anti-emperyalist ve burjuva anlamda da olsa takındıkları demokratik tutumlarından giderek vaz geçmektedirler.

Gerçekten de ilk zamanlarda, başta dini liderler olmak üzere bugünkü tüm yöneticiler, emperyalizme ve özellikle ABD'ye karşı tüm dünya ile rici kamu oyunun büyük sempatisi ile karşılanan bir tutum içine girdiler. Geçmişte ABD ile yapılmış olan askeri anlaşmalar iptal edildi, ticari anlaşmalarında yeniden gözden geçirileceği bildiril-

di. Üsler boşaltılarak 40.000 (kırkbin) Amerikan askerinin İrani terk etmesi sağlandı. İsrail ve ardından Güney Afrika ırkçı yönetimleriyle bütün diplomatik ilişkiler kesildi. Tahrandaki İsrail Büyük Elçiliği FKÖ'ne devredildi. Saldırgan İsrail siyonizmine karşı Arap ülkelerinin yanında yer alınacağı bildirildi. Orta Doğudaki halkların mücadelelerini bastırmak amacıyla oluşturulmuş bulunan CENTO'dan çıkıldı ve CENTO'nun dağıtılmasına olanak sağlandı. Uluslararası Petrol Şirketleriyle geçmişte, yapılan anlaşmaların iptal edileceği bildirildi. Dokuzu yabancı sermayeli 35 banka devletleştirildi. 51 yabancı şirketin, İranda-ki Sigorta şirketlerinin millileştirildiği açıklandı. Şahın ulusal muhafız brliği dağıtıldı. SAVAK lağvedilerek sorumluları yakalanıp cezalandırıldı. Sahlğın halkı iliklerine kadar sömürerek elde ettiği servetlere el konuldu. Ülkedeki bütün siyasal partilerin özgürce faaliyet göstermelerine izin verileceği, daha önce sömürgeleştirilen ve ezilen ulusların Ulusal Demokratik Haklarının sağlanacağı vaadinde bulunuldu. Bütün bunlar İran'daki tüm emekçi halk kitleleri tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı.

Ama aradan çok kısa bir süre geçmesine rağmen, ülkede tamamıyla iktidarı kendi eline geçirmeye çalışan dinsel yönetim, bütün bu vaatlerini bir yana bırakarak, adım adım vaatlerinin tersini yapmaya yönelik bir tutumun içine girdi. İlk adımda halkın iradesi dışında baskıcı ve dayatmacı bir politikayla yeni oluşacak devlet düzeninin tamamıyla dinsel hesaplar üzerinde temellendirileceğini ilan ederek bu alanda ilk adımlar atıldı.

Yeni Cumhuriyetin bir İslam Cumhuriyeti olduğu ilan edildi. Hazırlanan Anayasa taslağında dinsel esaslara göre düzenlendi. Ardından tamamiyle anti-demokratik bir ortamda kurucu meclis seçimlerine gidilerek dini liderlerin büyük bir çoğunlukla bu mecliste yer almaları sağlandı. Seçimlerin anti-demokratik olmasına rağmen, Batı Azerbeycan (*) bölgesinden seçimlere katılan ve 113.773 oy alarak Kurucu Meclise girebilen İran Kürdistan Demokrat Partisi Genel Sekreteri Dr. Abdurrahman Kasımlı'nın kurucu meclis üyeliğinin fes edildiği bildirildi. Bu arada Dr. Abdurrahman Kasımlı da işbaşındaki yönetimin Kürdistan'daki askeri saldırılarını protesto ederek meclise gitmeyeceğini ilan etti. Ardından İran Kürdistan Demokrat Partisi yasa dışı ilan edilerek partinin kapatıldığı bildirildi.

Bu olayların olduğu günlerde, İran TUDEH partisi, Halkın Fedaileri Gerillaları Örgütü ve Ulu-

(*) Batı Azerbeycan İran Kürdistanının bir bölgesidir. Geçmişte, Şah döneminde İran Kürdistanı 3 eyalete bölünmüştü. Bunlardan sadece bir eyalet; Sanendaj bölgesi Kürdistan olarak adlandırılıyor, Kuzey Bölgesine Batı Azerbeycan, güney ise Kermaşah deniliyordu. Sözkonusu 3 eyaletle birlikte Loristan bölgesinde Kürdistanın sınırları içinde sayılır. Kürtler ve Kürdistan adlı yapıtında Dr. Abdurrahman Kasımlı tarafından yazılan İran Kürdistanı bölümünde İran Kürdistanının sınırları şu şekilde belirtilmektedir. «İran Kürdistanı aşağı yukarı 125.000 km².lik bir alana sahiptir ve toprakları ağu dağından Zağros sıra dağlarının güneyine kadar uzanır. Türk, - İran ve Irak-İran sınırları aynı zamanda İran Kürdistanının Türkiye Kürdistanı ve Irak Kürdistanı ile sınırlarını oluşturur. Doğuda ise Urmiye gölüne uzanır.»

sal Demokratik Cephenin Merkez bina, şube ve yöneticilerine «İslam Mücahitleri» adlı Humeyniye bağlı örgüt tarafından saldırılar düzenlendi. Ardından da Ayetullah Humeyni, İslam Mücahitleri dışındaki bütün parti ve örgütleri yaşa dışı ilan ederek kapattırdı. Ulusal Demokratik Cephenin lideri Dr. Mussadık'ın torunu Metin Deftari tutuklandı. Her tarafta Ulusal Demokratik ve sosyalist güçlere karşı yoğun bir saldırı kampanyası başlatıldı. Gazete binaları basıldı. elkondu ve kapatıldı. Ayak üstü çıkarılan gerici bir yasa ile bütün ilerici gazetelerin susturulması yoluna gidildi. Humeyni yeni bir diktatörlük kurma hevesiyle kendisine muhalif tüm güçleri dine karşı gelmekle ve munafık olmakla suçladı. İrandaki bütün ulusları (Kürt, Azeri, Beluci) ve ulusal azınlıkların bütün ulusal ve demokratik talepleri red edilerek onlara karşı kanlı bir saldırıya geçildi.

Kuşkusuz başını Ayettullah Humeyninin çektiği İran yönetiminin giderek azgınlaşan bu basıkıcı ve anti-demokratik tavırları, İrandaki ilerici, yurtsever ve sosyalist güçlerin ve ezilen ulusların sert tepkisiyle karşılanmıştır. Bu durum İrandaki ilerici ve gerici güçler arasındaki mücadelenin yeni boyutlarda giderek kızışmasına yol açmıştır.

İRAN KÜRDİSTANINDAKİ SON GELİŞMELER

Nasılki faşist, diktatör Şah yönetimine karşı sürdürülen mücadele süresinde, Kürdistan halkının verdiği amansız mücadelenin rolü büyük olmuşsa, bugün İranda emekçi halk kitleleri, onla-

rın savaşını omuzlayan ilerici, demokrat, ve sosyalist güçlerle gerici, dinsel güçler arasındaki mücadelede de büyük bir öneme sahip olmuştur. Hatta İranda bugünkü aşamada Kürt sorunu öyle bir boyut kazanmış, yarattığı muazzam potansiyel bakımından öyle bir gündemleşmiş ki yalnız İran ölçüsünde değil bütün Orta Doğu ve hatta dünya ölçüsünde etkisini hissettirmiştir. Bu nedenle İran Kürdistanındaki durumu, meydana gelen son gelişmeler ışığında değerlendirmek ve bu değerlendirmelerden çıkacak sonuçları ortaya dökmek gerekir.

Kürt Ulusal Hareketinin siyasal lideri Dr. Abdurrahman Kasımlı başta olmak üzere, hareketin bütün yöneticilerinin defalarca «haklarını elde edilmesi için silahlı bir savaş istemediklerini, sorunun çözümünün barışçıl yollardan sağlanmasından yana olduklarını «belirtmelerine rağmen Kürt halkının bütün taleplerinin reddedilmesi ve üstelik bu taleplere silahlı ve kitle katliamlarına kadar varan saldırılarla karşılık verilmesi yüzünden, İran Kürdistanı bugün bütünüyle yoğun bir silahlı savaş halini yaşamaktadır. Kuşkusuz işin bu noktaya vardırılmasının sorumluları bütün dünya kamu oyunca da bilindiği gibi Kürdistanındaki yöneticiler değil, Kürdistan halkının her türlü demokratik talebine silahlı saldırıyla karşılık veren ve Kürdistan şehirlerine havadan ve karadan bomba yağdıran İran yöneticileridir.

Bunu anlamak için Şahlığın yıkılmasından bu yana meydana gelen gelişmelere kısa bir göz atmak yeterlidir.

«İRAN İÇİN DEMOKRASİ KÜRDİSTAN İÇİN OTONOMİ»

İran Kürdistanında, Kürdistan Demokrat Partisi (İKDP)'nin öncüllüğünü yaptığı Kürdistan Devrim Hareketinin politik özünü işte bu slogan belirlemektedir. Bu nedenle:

İranda demokrasinin kurulabilmesi için, devlet düzeninin dinsel temellerden koparılması, dinsel ve mezhepsel kurum ve düşüncelerin baskıyla oluşturulan ayrıcalıkları ve «üstünlükleri»nin giderilmesi, anti-emperyalist dönüşümlerin gerçekleştirilmesi emperyalizm ve bütün bağımlılık ilişkilerinin ortadan kaldırılması, ülke içinde köklü sosyo-ekonomik reformların yapılması, yoksul köylünün toprağa kavuşturulması, siyasal özgürlüklerin tam olarak sağlanıp güvence altına alınması, bütün demokratik, sosyal ve siyasal örgütlerin özgür bir çalışma ortamına kavuşturulmaları İranın «Birliğini» oluşturan ulusların ve ulusal azınlıkların Ulusal demokratik haklarının sağlanıp güvenceye kavuşturulması gerekmektedir. Ancak, bu görevlerin gerçekleştirilmesi İranda demokratik bir ortamın oluşmasının ön koşulları olarak görülmektedir. Bu anlamda İran Kürdistanında otonom bir statünün gerçekleştirilmeside İranda uğruna savaşılan demokrasinin yerleşmesinin zorunlu koşullarından biri olarak görülmektedir.

Daha Şah'ın yıkılışının hemen ardından, İran KDP yöneticileri yukarda kısaca belirtmeye çalıştığımız noktaların içeriğine uygun taleplerini bugünkü İran yöneticilerine (yönetimine) ve Dünya

Kamu oyuna ileterek barışçıl bir çözüm yolu önerdiler. Belli bir süre İran yönetiminden belirgin ve tutarlı bir cevap gelmedi. Zaman zaman olumlu ama çok soyut ifadeler kullanıldı. Zaman zaman da ikircimli bir tavır takınılarak sorunun çözümü konusunda İran yöneticileri, özellikle dinsel liderler herbiri değişik bir tavır içine girdiler. En sonunda da yönetim bir bütün olarak bu konuda tamamiyle olumsuzluğunu ilan etti ve Kürt halkının ve diğer ulus ve azınlıkların hertürlü ulusal ve demokratik hakları inkar edilerek ardından bu halklara şiddete dayanan saldırgan bir politikanın içine girildi. Bu azgın saldırı karşısında Kürt halkı da silahlanarak meşru bir müdafaa için girmiştir.

Kuşkusuz Kürdistan halkı ve İKDP yöneticileri her ne kadar sorunun çözümünü barışçıl yollardan sağlanmasını ısrarla belirtiyorlar ise de, açıktır ki, barışçıl yol olanakları bulunsa bile kendi ulusal ve demokratik haklarının güvencesini birkaç İran yöneticisinin ve ne zaman ne yapacakları belli olmayan Ayettullahların insafına terk edemezler. Yıllarca, yüzlerce yöneticisini ve binlerce yurtsever insanını feda ederek, kanı pahasına kazandığı mevzileri kendi öz gücü ve olanaklarıyla garanti altına almalıydı ve nitekim öyle oldu.

Şah'a karşı mücadelede Kürdistan halkı silahlanarak çok aktif bir görev üstlendi. Şahlığın yıkılmasından sonrada halk silahlarını bırakmadı. İKDP yöneticileri, halkın muhtemel bir savaşa hazırlıklı olmaları için halkı örgütleme çalışmalarına girişti. Yaklaşık 30.000 kişilik bir silahlı peş-

merge gücü oluşturuldu. Halen 50.000 Km². yi aşan bir bölge bütünüyle peşmergelerin kontrolü altındadır. Oluşan bu hareketede İKDP öncülük etmektedir.

İran Kürdistan Demokrat Partisi ideolojisi ve örgütsel yapısı itibariyle Marksist-Leninist bir parti değildir. Ancak programı ve günümüzde izlediği politikasıyla, pratikte takındığı tutumuyla anti-emperyalist hatta yönetim olarak sosyalizme açık unsurların bulunduğu yurtsever-demokrat bir hareket niteliğindedir. Bu nedenle parti örgütü homojen bir yapıya sahip değildi. Denile bilirdi, İran Kürdistanındaki ulusal hareketin istem ve karakteri gereği oluşan fiili Ulusal Cephe kendini parti içinde de yansıtmaktadır. Ve parti karakterinden çok bir cephe niteliğindedir. Bu durum kuşkusuz İran Kürdistanındaki hareketin en önemli zaaflarından biri olarak kendini göstermekte ve uzun vadede bir takım ciddi tehlikelerin ortaya çıkmasının ortamını yaratabilmektedir. Fakat hareketin yöneticileri Kürdistan tarihinde yer almış olan geçmiş ulusal hareketlerin içine düştükleri hata ve yanlışlara düşmemek için azami çaba sarfettiklerini her fırsatta belirtmeyi bir görev sayıyorlar.

Örneğin İKDP Genel Sekreteri Dr. Abdurrahman Kasımlı bir keresinde şunları söylemiştir: «Biz mücadelenin silahlı bir savaşa dönüşmesini istemiyoruz, 33 yıl süren diktatörlüğün koşullarından çıkıyoruz, halkımızın siyasal bilinci ve bilgisi daha çok zayıftır. Halk yığınlarının arasında hala parçalanmışlık vardır. Silahlı bir savaş çıkarsa bu parçalanmışlık daha da derinleşecek ve büyü-

yecektir. Ve tekrar bir yandan bunların üzerinde oyunlar oynanacak, bazı aşiretleri din maskesi altında Kürt özgürlükçülerine karşı ayaklandıracak, öbür yandan milyonlarca Şii İranlıyı dini sloganlarla ayaklandıracak, tahrik edecek ve «munafık ve komünist Kürtlere» karşı savaşa gönderecektir. Böyle bir savaş Şahın askerlerine karşı yürütülen bir savaş gibi değildir. Dinsel bir savaş olur ve milyonlarca Şii köylünün bilinçsizliği ve taasubu yüzünden büyük katliamlara yol açabilir. Bugün ideolojik ve siyasal bir savaşımın verilmesi gerekir. Halkımızı daha da bilinçlendirmemiz onları Tahrana bağlı bazı molla ve gericilerin etkisinden kurtarmamız gerekir. Onun birlik, düzen ve örgütünü daha da güçlendirmemiz gerekir.» (Azadi s. 6)

İran Kürdistanında hareketin varmış olduğu yaygınlık düzeyi ve İKDP'nin sağlayabildiği denetim açısından ülke bazı değişiklikler göstermektedir. Bu değişikliklerin nedeni hiç kuşkusuz ülkenin içinde bulunduğu sosyo-ekonomik yapıdan bazı siyasal ve dinsel nedenlerden kaynaklanmaktadır:

a) Soran bölgesinde, bölgenin ekonomik yapısının daha gelişkin ve ileride olmasından, kapitalist üretim ilişkilerinin yerleşmesinden ve buna bağlı olarak ulusal bilinç ve hareketin daha yaygınlık kazanmasından dolayı, parti çok kısa bir sürede egemenliğini kurmuş, örgütlülük alanını geliştirerek yığınların daha geniş bir biçimde harekete katılmalarını sağlamıştır.

b) Behdinan bölgesinde, özellikle kırsal alanlarda henüz aşiret yapısının varlığını korun-

masından dolayı bu bölgede partisel çalışma yeterli olmamakla birlikte, halkın partiye karşı ilgi ve sempatisi giderek artmaktadır. Ancak bu durum beraberinde, giderek saltanatlarının sarsıldığını gören aşiret şeflerinin hoşnutsuzluklarını da getirmektedir.

c) Kermansah bölgesinde, hem ulusal hareket konusunda bir kıpırdama hemde partinin etkinliği yok denecek kadar azdır. Bu bölgede yaşayan kürtlerin Şii mezhebinden oluşu nedeniyle, Tahrandaki Humeyni yönetimine karşı herhangi bir direnişleri bugüne kadar söz konusu olmamıştır. Kuzey kesiminde ise Parti etkinliği özellikle Şahın yıkılışından sonra giderek artmaktadır. Siyasal üstünlük giderek artmaktadır.

HAREKETİN ASKERİ GÜCÜ

Bugün İran Kürdistanındaki hareket yeni oluşuna rağmen, önemli ölçüde gelişkin bir güce sahiptir. Şu anda KDP'nin emrinde tam teçhizatlı 30.000 kişilik bir peşmerge gücü savaşa hazır bir durumda aktif olarak görev başındadır. İlk anda bu sayıyı 60.000'e çıkarma ve genel bir seferberlik halinde bu sayıyı 200.000'e çıkarma olanağı vardır.

Bu peşmerge ordusu, İran ordusundan devralınan kışla ve karargahlardaki silah, araç ve gereçlerle donatılmıştır. Halen İKDP'nin peşmergeleri elinde 10 tank, çok sayıda 60,81 ve 105 milimetrelilik havan, 67 ve 106 milimetrelilik geri tepmesiz toplar, makinalı tüfekler, uçaksavarlar ve tanksavarlar bulunmaktadır. Bunun yanında şu

anda bu ordunun gereksinmesini karşılayacak yeterlilikte motorlu araçlar da vardır.

Halen geniş kırsal alanlarla birlikte pek çok kent de peşmergelerin denetimi altındadır. Ancak, barışçıl çözüm olanaklarının kalktığı ve Humeyni yönetiminin saldırganlıklarının arttığı bu dönemde, parti yöneticileri şehirlerde direnmeyi ve buraları sonuna kadar elde tutma çabalarını kendi askeri stratejilerine ters bulmaktadır. Kürdistan halkının düzenli ordulardan oluşan bir savaşa katılmaya hazırlıklı olmadığı böyle bir dönemde, geniş halk yığınlarını silahlı bir direnişe seferber ederek şehirlerde kalmakta ısrar etmenin çok büyük kitle katliamlarına yol açabileceği ve bunun Kürdistan halkının uzun vadeli savaşına zarar verebileceği düşünülmektedir. Düşünülen şuki; Tüm İran Kürdistanında geniş bir cepheye savaş açtıktan sonra kentleri bırakarak dağlarda uzun bir dönemi kapsayacak bir partizan savaşını sürdürmektir. Böyle bir savaşı sürdürmek için gerek Kürdistan halkı, gerekse parti hazırlıklı görmektedir.

SİYASİ DURUM

Bugün İran Kürdistanının büyük bir çoğunluğunu kapsayan kesimde başlamış bulunan ulusal hareketin yönetim, denetim ve organizasyonu bütünüyle İKDP'nin elindedir. Halkın büyük çoğunluğu da tamamiyle partinin açtığı saflarda birleşmiştir. Özellikle particiliğin ve partisel liderliğin küçümsendiği, reddedildiği, Irak Kürdistanındaki Barzani hareketinin büyük bir yenilgiye

uğraması, İran Kürdistanı halkını partililiğe ve partisel mücadeleye olan inançlarını daha da arttırmıştır. Halkın hemen hemen bütün kesiminde partisel hareket, örgütsel siyasal olmadan aşiretçiliğe ve aşiret reislerine dayanan bir hareketin başarıya ulaşamayacağı inancı var. Bu inanç halkın geniş çoğunluğunu İKDP'ye yöneltmiş ve onun etkinliğinin büyük ölçüde artmasına neden olmuştur.

İran Kürdistanında İKDP'nin dışında, kuşkusuz muhalefette yer alan örgütlerde mevcuttur. Bunlardan biri «Komela Zahmetkeşan» denen ve Maoculuğun üç dünyacısından tutunda üç dünyacılığı reddeden bütün kesimlerine kadar çeşitli görüşleri içinde barındıran örgüt oluşturmaktadır. Maoculuğun iflas etmiş olmasından dolayı dünyanın her yerinde olduğu gibi İran Kürdistanında da bunların hiç bir etkinliği yoktur. Bunun dışında daha Şah döneminde Iraktan gelip İrana yerleşmiş olan Irak ve bir kesim İran Kürtleri arasında örgütlenmiş bulunan «qiyadei Muvaqat» (KDP «Geçici Komite») vardır. «Geçici Komite halen İranda devrimin ayakbağı durumundadır. Geçici Komite yöneticileri bir bölümü kurtarılmış bulunan ŞİNO eyaletinde üslenmişlerdir. İran Kürdistan Devrimine karşı olan Cihangir Ağa, Hacı Sami Ağa, Telli beg ve Reşit Beg gibi aşiret şeflerinin desteğine dayanarak devrime karşı bir propagandanın içine girmiş bulunmaktadır.

Özellikle Herki aşiretinin yoğun olduğu bölgede üstlenen «Geçici Komite» bu yöredeki stratejik nokta ve yolların İKDP tarafından tutulmasına da engel teşkil etmektedir. Yine Şah dikta-

törlüğünün yıkılışının ilk dönemlerinde Sero bölgesi halkının Rızaiye kentinin işgalini önleyen «Geçici Komite»nin önderlerinden Mesut Barzanidir. Ancak son zamanlarda Irakta çıkan genel af nedeniyle «Geçici Komite»nin pek çok ileri gelen unsurları gidip Irak yönetimine teslim olmuşlardır. Hatta İdris Barzaninin af istemenin Irak hükümetince red edilmesi üzerine, kendisinin ABD'ye yerleşmek üzere İrandan ayrıldığı söylentileride ortalıkta dolaşmaktadır.

Bunun dışında İran Kürdistanında, İranda-ki diğer muhalif siyasal örgüt ve partilerin yerel örgütleride vardır. Hatta İranda-ki yeni yönetimin devrimin kazanımlarından geriye adım atmaya başlaması, kendi dışındaki tüm radikal ve sol siyasal hareketlere karşı baskıcı ve anti-demokratik bir tutumun içine girmesi üzerine bu siyasal hareketlerde yavaş yavaş bütün ağırlıklarını ve esas vurucu ve militan güçlerini İran Kürdistanına kaydırmaya başlamışlardır. Çünkü, İran Kürdistanındaki Ulusal Demokratik Hareket son gelişmelerden sonra, gerçektende İran devriminin daha ileriye götürülmesinin önemli bir kalesi durumuna gelmektedir.

İranda bu aşamada, Humeyniye bağlı İslam Mücahitleri dışında tüm siyasal örgüt yada partiler şu yad abu ölçüde yönetime karşı bir muhalefet yürütmektedirler. Bunlar İKDP'nin yanısıra TUDEH, Halkın Fedaileri Gerilla Örgütü, Ulusal Demokratik Cephe ve Ulusal Cephe gibi belli başlı örgütlerdir. Ancak bu siyasal örgüt yada gruplar arasında bugüne kadar kalıcı esaslar üzerine temellendirilmiş bir cephe birliği henüz oluşturul-

lamamıştır. Gerçi bunlar, Humeyninin baskıcı ve dinsel yönetimine karşı kendiliğinden gelme bir tavır birlikteliğini belirli ölçüde de olsa gösterebiliyorlar. Ama bu durum, hiçte kalıcı güçlü ve uzun süreli bir tavır birlikteliği değildir. Aksine söz konusu durum, İran da var olan demokratik muhalefetin gerçek gücünün ortaya çıkmasına engel oluyor ve genel olarak hareketin bir zayıflığı olarak belirgin bir biçimde kendisini hissettiriyor.

İranda, devrimi daha ileriye götürmek uğruna mücadele eden demokrasi güçleri ve ezilen ulusların ulusal demokratik güçleri arasında, kalıcı ve sağlam temellere oturtulmuş, programlı bir cephe birliğinin henüz oluşturulmamış olması bu güçlerin belirgin ölçülerde zayıf olmalarını beraberinde getirdiğinden, genel olarak hareketin önüne pekçok olumsuz etkenler ve ağır sorunlar koymaktadır.

Bu olumsuz etkenlerden birisi, bir bakıma çok büyük bir tehlike olarak henüz varlığını koruyan; ülkede bir iktidar boşluğunun ortada olduğu, henüz kimin kazanacağı belli olmadığı bu dönemde, demokrasi güçlerinin kendi zaaflarını ivedi olarak ortadan kaldıramadıkları takdirde, halen işbaşında bulunan yönetime alternatif olarak çıkma gücüne erişememeleri ve bu karmaşa ortamından yararlanmak için her türlü çabayı sarfeden emperyalistlerin ve onların ülke içindeki ajanlarının yeniden iktidara gelme fırsatına kavuşmalarıdır.

Gerçektende Emperyalistler ve kanlı diktatör şah yanlıları böyle bir olanaktan umutlarını kesmiş değillerdir. Halkın ilk zaferinden sonra ülke-

yi gizlice terk edip kaçan şahlık döneminin son Başbakanı Şahpur Bahtiyarı Fransada yeniden ortaya çıkarılarak piyasaya sürülmesi ve ayrıca ülkede eskinin kalıntıları SAVAK ajanları tarafından girişilen komplolar, yaratılan provakasyonlar bunun en açık örnekleridir. Bu durum Devrim güçleri önünde duran, uluslararası gerici bir komplo ve en büyük tehlikedir.

Bu uluslararası emperyalist komplo tehlikesinden başka, şimdiki dinsel yönetimin, demokrasi güçlerini yenilgiye uğratmak için baş vurduğu, ve demokrasi güçlerinin bütün emekçi halk yığınlarını saran cephe birliği yaratılmadığı taktirde, başarıya ulaşabilecek birtakım tertiplerde vardır.

Bu tehlikelerden ilki, Humeyni yönetiminin yarattığı ve Sunni Şii çatışmasıdır. Humeyni geçmişin baskı rejimine karşı boyutlanan tepkiyi dinsel bir karşı çıkışa büründürmede tam anlamıyla başarıya ulaşabilirse, dinsel kurallar adına yeneden pek çok baskıcı kurallar gündeme getirebilir. Ve en temel hak ve özgürlükleri rafa kaldırmada başarıya ulaşabilir. Bu konuda elde edebilme olanağına sahip diğer bir başarıda, Şii mezhebinden olmlayan ulusların başlattıkları Ulusal demokratik mücadeleyi dinsel yada mezhepsel bir ayrılıkmiş gibi göstermektir. Böyle bir tehlike en çok, İran kürdistanının büyük çoğunluğu sunni olan halkı ve Kürdistanadaki Araplar için geçerlidir. İranda kürtlerin bir bölümünün (Kermenşah) şii olması, Kürt halkının bölünmesine ve kendi aralarında çarpıştırılmasına dayanak edilebilir. Humeyni yönetiminin böyle bir ayrılığı gün yüzüne çıkarmada başarıya ulaşabilmesi halinde, genel

olarak demokrasi mücadelesini ve özel olarak ezilen ulusların, Ulusal demokratik mücadeleleri büyük bir yara alır. İngilterenin, İrlandada bir Katolik-Protestan çatışması konusunda elde ettiği başarıdan sonra İrlanda sorununun bu kadar gecikmesi ve İrlanda da, İrlanda halkı açısından çok acı olayların halâda yaşanması gibi.

Yine, özellikle İran Kürdistanında Partinin ve Ulusal hareketin tüm bölgede dengeli bir yoğunlukta olmaması ve bazı bölgelerde aşiretçi yapının varlığını korumasıda Kürt hareketinin önünde bir engel olarak durmaktadır. Özellikle aşiret şeflerinin ve büyük toprak ağalarının gerici nitelikleri, onları bugünkü gerici dinci yönetimle uzlaştırmaya çok kolayca götürebilmektedir. Bu uzlaşma çoğu kez onları karşı devrimci saflara götürmektedir. Örneğin yakın geçmişte yaratılan Sero savaşı bu bakımdan çok ciddi bir örnektir. Sero savaşı yöredeki aşiret şeflerinin düzenledikleri bir planın sonucu olarak çıkartılmıştır. Aşiret şefleri (Cihangir Ağa, Tahirhan ağa) Humeyniye bağlı İslam mücahitlerini bölgeye çağırtmışlar ve bu arada halkında tepkisini fırsat bilerek onlarla silahlı bir savaşa girmişlerdir. Amaçları; halkın ve İKDP'nin silahlı bir savaşa hazırlıklı olmadıkları bir dönemde böyle bir çatışmayı çıkarıp sonradan halkı geri çekmeye zorlamak ve bölgeyi Humeyninin mücahitlerine bırakarak «İKDP bizi desteklemedi, Kürt halkının mücadelesine sahip çıkmadı» propagandasını yayıp, kitleleri gelişen ulusal demokratik mücadeleye karşı bir tavrın içine sokmak ve partiyi kitlelerin gözünde yıpratmak ve böylece Humeyni yönetiminin bölgedeki et-

kinliğini sağlamaktır. Ancak halk güçleri ve İKDP, bu oyuna gelmeyerek savaşa anında ve etkin olarak müdahale ederek savaş sonucunun Kürt halkının lehine çevirebilmişlerdir. Verilen bilgilere göre bu savaşın sonunda yedi peşmergeye karşılık 500 kadar mücahit öldürülmüş ve iki tank ele geçirilmiştir. Ancak böylece bir pravakosyon sonuçsuz bırakılabilmıştır.

Partinin silahlı bir savaşa hazırlıklı olmadığı bir anda çıkarılan diğer bir savaşta Paveh kentindedir. Iraktaki Kürdistan Yurtseverler Birliği ile «Komela Zahmetkeşan» adlı Maocu maceracı grubun İran - Irak sınırındaki Paveh kentine saldırılarıyla çıkan çatışmalar üzerine İKDP de bu savaşa fiili olarak katılmak ve savaşı üstlenmek zorunda kalmıştır. Bu savaşın sonunda da 35 peşmergeye karşılık Humeyni Mücahitleri 400 kişi kayıp vermişlerdir. Ancak uçak ve tankların desteğinde yapılan ağır saldırılar karşısında peşmergeler şehirde daha büyük katliamların önlenmesi amacıyla bilinçli olarak şehri terkederek etraftaki dağlara çekilmişlerdir. Fakat mücahitler şehire girer girmez 17 İKDP'liyi idam etmişler ve 500 kadar kadın, çocuk ve yaşlıyı hunharca katletmişlerdir. Bilindiği gibi bu savaşta 3 helikopter ve 1 fantom uçağı düşürülmüştür. (**)

(**) Paveh Kenti çatışmalarıyla ilgili olarak İKDP idam edilenlerin ve kurşuna dizilenlerin bazılarının isimlerini içeren bir listeyle birlikte aşağıdaki bildiri yayınladı, okuyucuların bilgisine sunuyoruz.

Paveh savaşından sonra Humeyniye bağlı m¼cãhitlerin saldırıları üzerine Sakız kentinde de savaş başlamış ve giderek İran K¼rdistanında savaş tırmandırılmıştır. Bu savaşta da bir peşmergeye karşılık 400 m¼cãhit öld¼r¼lm¼ř ve iki helikop-

PAVEH KENTİNDEKİ Y¼CE VE KAHRAMAN
SAVAşCILARLA İLGİLİ SON FECİ DURUMU
BELİRTEN İKDP BİLDİRİSİ

İranın m¼cadeleci yurttaşları,
K¼rdistanın saygıdeğer halkı
ve İranın zulm altındaki halkları,

Ortaçağ misali diktat¼r, kan içici bir kasap, merhametsiz, insafsız SAVAK zalimlerinden daha zalim ve taş y¼rekli olan s¼z¼m ona «İslam adaletçisi» Sadığ Xalxali, K¼rt halkının en değerli evlatlarından olup İran'da demokrasiyi özg¼rl¼ę¼ ve K¼rt halkının meşru haklarını korumak için direnen bir grubu adaletten yoksun s¼zde islam adaleti adına ¼l¼me mahkum etti. İran K¼rdistanı Demokrat partisi ve t¼m özg¼rl¼k yanlıları yapılanları cevapsız komayacaktır. Biz İranın değerli halkına, demokrasi ve adalet ruhuna bağlı t¼m insanlara m¼jdelerezki bu vahşice saldırıların intikamı alınacaktır.

Biz birkez daha İran'ın özg¼rl¼k sever halkına, ilerici parti ve kuruluşlarıyla, gazetecilerine ilan ederiz ki, diktat¼rce saldırı ve baskıların sona ermesi, gazetelerin kapatılmasına son verilmesine, t¼m siyasal partilerin çalışmalarının serbest kılınması, İran'da demokrasinin istikrarı, İran halklarının ¼zerklięinin sağlanması «aba ve nalinin» mescitlere d¼nmesi için m¼cadelemizi s¼rd¼receęiz.

Biz İran devriminin kazandığı mevzileri korumak için savaşıp ¼len peşmergelerin ruhları ¼n¼nde saygıyla eğiliriz. Selam ve saygılar hak ve adalet yolunda destanlar yaratanlara

ter düşürülmüştür. En son olarakta Humeyni yönetimi, her türlü barışçıl çözüm önerilerini redderek İran ordusunu bütün gücüyle İran Kürdistanında peşmergelerin denetimindeki şehirlere saldırttı. Karadan ve havadan şehirlere bombalar yağdırıldı. İslam mücahitleri ve orduya bağlı askerler girdikleri yerleri yakıp yıkmaya genç, ihtiyar, kadın, çocuk demeden yüzlerce insanı kitle halinde katletmeye, kurşuna dizmeye başladılar.

Kahrolsun Emperyalizm Uşaklarının kılık değiştiren fesatçıları
Yaşasın İran'ın Ezilen Halklarının mücadelesi
Yaşasın özgürlüksever güçlerin haklı talepleri uğruna mücadelesi.

İKDP

MERKEZ KOMİTESİ

23 AĞUSTOS 1979

KANLI PAWEH ÇARPIŞMALARININ ŞEHİTLERİ

(Kurşuna Dizilenler)

1. Seyfeddin Ziyayi-Pawehe laboratuvar teknisyeni (laborantlık lisansı)
2. Hüseyin Şiyani-Lise öğretmeni (İngilizce yüksek lisansı)
3. Yunus Kerimzade-Memur
4. Cafer Êzizi-Yönetici
5. Hebibullah Puraxi-Esnaf (6 yıllık ilkokul mezunu)
6. İmameddin Nasiri-Öğrenci
7. Muhammed Eli Neqşibendi - Eczane sorumlusu
8. Mihemmed Heyderi-Esnaf
9. Hacı Efrasyab Rewayi-Çiftçi
10. Ebbas Kerimi-Esnaf
11. Abdumkerim Kerimi-Esnaf
12. Ebdul Wahhap Muberkşahi
13. Abdullah Zarii-Öğrenci
14. Mihemmed İzeddin-Esnaf (İlkokul mezunu)

Kürt halkı bir soykırımı karşı karşıya kaldı. Bu durum üzerine İKDP yöneticileri ve peşmergeler daha fazla kan dökülmemesi ve sivil halkın kitle halinde daha fazla katledilmemesi için şehirleri terk edip dağlara çekildiler. Artık başka çare kalmadığı için peşmergeler buralarda uzun vadeli bir direniş savaşını örgütlemenin hazırlıklarını yapıyorlar. Kuşkusuz Kürt halkı silahını kolay kolay bırakmayacağına ve uğruna savaştığı ulusal demokratik taleplerini elde edinceye dek savaşıacaktır.

Öyle anlaşılıyor ki halkı uzun zorlu günler

15. Abdullah Nuri-Öğrenci

(Yukarıdaki 15 kişi İKDP üyesidir.)

Çeşitli parti ve grup üyesi olup Paweh olaylarında kurşuna dizilen şehitler :

1. Huşenq Ezizi
2. Mihemmed Nebi Mehmudi-Esnaf
3. İyedullah Mehmudi
4. Hurmuz Gurci Beyani-Kermanşah lisesi öğretmeni
5. Muzaffer Fettahi
6. Abuzer Nuşmahyan
7. Esxer Behbud
8. Behmen İzzeti-Siyasi Hukuk Lisansı
9. Hamid Emîni
10. Ali Şehbazi
11. Behdin Şiri
12. Ebul Gasım-Recund Serdari

İranda demokrasinin güçlendirilmesi, ulusunun varlığı ve onurunun korumak yolunda yiğitçe savaşan ve bu yolda canlarını veren kahraman peşmergeler:

1. Mustafa Hüseyini-İnaxi Köyünden
2. Hesen Huseyni-İnaxi Köyünden (Hese fatime adıyla tanınır)

bekliyor. Yönetim çok ağır bir sorumluluğu omuzlamış durumda. Bir sürü görevler, özellikle hareketin zaafalarını giderme yolundaki pekçok görevler daha yerine getirilmedi, engeller yeetrince aşılamadı.

Ama ne olursa olsun Kürdistan halkı önünde dura nbu zorlu engelleride aşmayı bilecek ve zafere giden yolu mutlaka kendisi için açacaktır. Er yada geç zafer Kürdistan halkının olacaktır.

-
3. İbrahim Huseyni İnaxi Köyünden
 4. Miran Huseyni-İnaxi Köyünden
 5. Eli Huseyni İnaxi Köyünden
 6. Mıhemmed Kerim Behrami-Belei köyünden
 7. Eli Mıhemmed-Quri. Qele köyünden
 8. Mıhemmed Eli Kerimi-Necar köyünden
- (Bilinmeyen şehitlerin adları daha sonra yayınlanacaktır.)

BİR BELGE

İran Kürdistanındaki soykırımıla ilgili olarak İKDP (İran Kürdistan Demokrat partisi) Merkez Komitesi bazı ülke, parti ve kuruluşlara ve liderlerine bir mektup gönderdi, Bu mektubu aşağıda tam meti nolarak yayınlıyoruz.

AÇIK MEKTUP

Sayın Yaser Erefat (F. K. Ö BŞK.)

Sayın Muammer Kaddafi (Libya Arap Camahiriyesi BŞK.)

Sayın Papa Hazretleri (Dünya katolikleri lideri)

Sayın Brejnev (S.S.C.B. Yüksek Konsey BŞK.)

Sayın Jiskar Destain (Fransa Cumhurbaşkanı)

Sayın Yosef Tito (Yugoslavya Cumhurbaşkanı)

Sayın Fidel Kastro (Küba Devletbaşkanı)

Sayın Abdul-Fettah İsmail (Demokratik Yemen Cumhuriyeti Başkanı)

Birleşmiş Milletler Örgütü

Dünya Sendikalar Federasyonu

II. Enternasyonal

Uluslararası Demokratik Hukukçular örgütü

Uluslararası Kızılhaç

Uluslararası Amnysty (Uluslararası Af Örgütü-Ç)

UNESCO

Fransa Kominist Partisi

İtalya Kominist Partisi

İsveç Sosyalist Partisi

Fransa Sosyalist Partisi

Norveç Sosyalist Partisi

ve Finlandiya Cumhurbaşkanına Saygılarla:

İran Kürdistanında bu sıralarda meydana gelen çatışmalı durumu ve olayları size bildirmeyi gerekli buluyoruz. Biz, dünya kamuoyunu uyarmanın tarihsel bir gereklilik olduğuna inanıyoruz. Bu, bölgenin sorunlarının çözümünde çok etkileyici olacak.

Biliniz ki Kürdistan Halkı, İran Halklarının eski müstebit Şah Diktatörlüğüne karşı mücadelesi başlayınca, tüm İran Halklarıyla omuz omuza mücadele meydanına atıldı. Hatta bu yolda canını, malını ve en iyi evlatlarının kanını esirgemeyip bağışladı. Çünkü Kürk halkı istibdat rejiminin yokedilmesiyle ulusal ve insanca meşru haklarını alacağını umuyordu.

Pehlevi Hanedanının Diktatörlüğü düşünce, halkımız büyük bir ümitle birleşik ve bütün İran

çerçevesinde Özerkliğe ilişkin Ulusal isteklerini ortaya koydu. Devrimin önderi İmam Humeyni ve Geçici İslam Cumhuriyeti Devletiyle ilişkiye geçti. Biz bu kez Kürt sorununun çözümü için siyasal çözüm yolunu seçtik ve Kürdistan halkının ulusal haklarını almak için klasik yöntemi olan silahlı (askeri) biçimden kaçındık.

İşler vaatlerle geçiştirildi. Geçici Hükümet, geçici olduğu bahanesiyle - bu konuda -Ç-ciddi adımlar atmadı. Anayasanın kabulünde Fars olmayan Halkların haklarının gözetileceğini söz verdi. Bu süre boyunca temel güçlü sorunları karara bağlama yerine, İran kamoyunu tali sorunlarla meşgul etmek için birçok karışıklık çıkartıldı. Senendec, Neqede, Türkemenisahra (Gunbedé Kawus), Xurremşehr (Hurremşehr), Meriwan ve diğer bazı yerlerde karışıklıklar oldu. (Yazının kaleme alındığı tarihten sonra olaylar, kitlesel gösteriler ve silahlı çatışmalar İran Kürdistanının diğer birçok kentinde bu arada Paweh, Mahabad, Sakiz, Bane, Salmaz kentlerinde de sürdü. Birçok kenti boşaltan Kürtler dağlara çekilmiş durumdalar. -Ç-) Bu olaylar ezilen Kürt, Türkmen, Arap ve Beluci halklarından binlerce kişinin ölümüne mal oldu.

Devrim önderliği ve devlet yerini sağlamlaştırdıkça, demokratik özgürlükleri azar azar sınırlandırdı ve İran halklarını ezdi. Xuzistan (Huzistan)'da meşru haklarını almak için ayaklanan halkı idam mangalarına teslim etti. Türkmenleri ezdi ve şimdi aynı planla Kürdistan, teçhizatlandırılmış asker, jandarma ve polis kuvvetleri ile doldurularak uygulama safhasına geçilmiştir.

Şimdi Kürdistan'da tankı, topuyla kara kuvvetleri, hava kuvvetleri dahil tam bir savaş başlatıldı. Kısaca İran da demokrasi birkez daha çöğnendi. Basın zorla sansür altına alınmış kalemler kırılmıştır. Anayasa, halkların hiçbir meşru hakkını içermiyor. Demokratik örgütler bağnaz grupların hücumlarına uğramakta, aydınlar ile özgür düşünceli erkek ve kadınlar baskı ve işkence altına alınmaktadır. İnançlar da kontrol altına alınmaya başlandı. İmam Humeyni'nin izniyle kalemlerin kırılması ve kitapların ve demokrat matbaaların hergün bir grupça yakılması tekrarlanmakta ve yavaş yavaş tek mezhebe dayanan kara bir diktatörlük ortaçağ'a özgü bir biçimde İran da yayılıyor.

Hali hazırda devlet ve imam Xumeyni (Humeyni)'in İran da demokrasi ve özgürlüğün siperi lakabına alan Kürdistan için programları siyasal güçlerin şiddetle ezilmesi yolunda Muhammed Rıza Şah ve babasının programına ne kadar benziyor? İmam şu anda tüm Kürt milleti aleyhine cihat ilan etmiştir. Şii bağnazlarının Kürt halkının soykırımına ilişkin avazlar radyo ve televizyondan yükseliyor. Siyasal ve mezehbi liderlerimize en iğrenç hakaretler reva görülüyor. Açık tır ki bu İranda Fars olmayan halkların tümünün kaderidir ki, ezen ulus olan Fars dar milliyetçi görüşü nedeniyle bu kez mezhep bağnazlığı uygulamaya konmuştur.

Kürdistan'da bugün olanlar Kürt halkının yok edilme planıdır. Bu plan Kürdistan'dan sonra, İran da ezilen diğer ulusların yaşadığı alanlarda da uygulanacaktır. Polis, ordu ve mücahitler arasında Kürt ulusunu «Tekfir» eden (kafir göste-

ren-Ç) ağır ithamlar yayılıyor. İmamın «Kürdistan, şeytanlar ve dinsizliğin merkezi olmuştur» dediği söyleniyor. İmam böyle söylerse, polis, asker veya mücahitlerin çoğu, moğol askerleri, atılanın askerleri veya alman (Faşist-Ç) SS'lerinden farksız olmayacağını düşünün. Evet şu anda İslam Cumhuriyeti düzeninin Kürdistanda Kürt halkının bir bölümünün yok edilmesi nihai hedefe çevirmiştir.

Biz dünya kamuoyundan ve siz demokrasi ve özgürlüğe inanan herkesten bize yardımcı olmanızı istiyoruz. Tüm güçlerinizle Kürt, Beluci Arap, Türkmen ve Batı Azerbeycan halklarının bu talihsiz sonuca uğramasını önlemek için sesinizi yükseltiniz. Bu İran Halklarının yok edilmesi ve topraklarının yakılıp yıkılmasını önlemek için yardım elinizi uzatınız.

Kürt halkı bu yolda kuşkuya kapılmadan meşru ve insani hakları uğruna mücadele edecektir. Biz birçok kez söyledik, birkez daha yineliyoruz; Bizim hedefimiz İrani parçalamak değildir, biz İranlıyız egemenlik hakkımızı birleşik ve demokratik İran çerçevesinde istiyoruz. Bölücülük töhmeti ve «Kafir olmak» iftirası uğursuz ve kara mezhepsel gericiliğin gerçekleri gizlemek için kullandığı araçlardır. Kürt halkına maddi ve manevi yardımda bulunup topraklarımızda İran İslam Cumhuriyeti Devleti ve önderliğinin yaşlıları, çocukları, kadınları topluca öldürmesini, soykırımla Kürt halkının yok edilmesini baskıları önlemek için itiraz sesimizi yükseltiniz.

İran Kürdistan Demokrat Partisi

Merkez Komitesi

19 AĞUSTOS 1979

YAŞASIN KAHRAMAN KÜRT HALKI

Kahraman Kürt halkının İrandaki durumu İran gerici rejiminin basın, Radyo, Televizyon ve diğer propaganda, araçlarının bildirdiğinin tam aksine anlatıldığı gibi değildir. İran gerici rejimi gün begün tutarsızlığıyla ortadan kalkmaya yönelik gelişmeler gösteriyor. Kürt halkıyla olan savaşında henüz hiç bir cephede başarıya ulaşamamış, Kahraman Kürt Peşmergeleri Kürdistan'a giriş yapan bütün yollar üzerinde Kürdistan topraklarını kanları ve canlarıyla savunmaktadırlar. Örneğin: Kürdistan'ın çeşitli mntıkaları hakkında yapılan kasıtlı propagandaların bir tanesine değiniyorum. Gericı hükümete göre hükümet güçleri Kürdistan'ın «BOKAN» şehrine girdiklerinde. BOKAN halkı mücahit ve Hükümet kuvvetleriyle kucaklaşmış ve onlara sevgi gösterisinde bulunmuşlardır. Ayrıcalık yaratanlar aleyhine sloganlar atmışlardır. Oysa hükümet kuvvetleri yandaşlarıyla birlikte şehire ilk girişlerinde 6 adet Komutanları cadde ortasında öldürülmüş bunlar fotoğraflarla tesbit edilmiştir. 100 den fazla ölü 100 ün üstünde de esir alınmış ve diğerleride Kahraman Peşmergelerin vurucu güçlerine dayanamayarak

çok gerilere çekilmişlerdir. İkinci haber Muhabbat'tan (Basına göre) gelince şöyleydi: Muhabbat teslim alındı. 2 kişi vuruldu, 4 de yaralı var. Oysa «Hafkaninin» bütün kışkırtmalarına rağmen (Kürdistan'ın genel Valisi) Muhabbat halkı liderleri olan «ŞEYH İZZETTİN HÜSEYİNİNİN» önderliğinde hergün 100 binlerce kişi gerici hükümet aleyhinde gösteri yapmaktadır. Yine gelen haberlere göre «ŞAPUR'DA» Büyük bir hükümet gücü mahalli hainlerden oluşan gericiler ve mücahitler ile birleşir, hükümet yanlısı olduklarını ilan edip «ŞAHPUR'A» zalimce saldırılar ve bu saldırı Kahraman Kürt Peşmergeleri tarafından geri püskürtülmüştür. Burada da başarıya ulaşamayan HUMEYİNİ rejimi yönünü PİRAN ŞEHİRİ istikametinde SIRANDEŞ'E çevirmiş, Piran Şehir'i ve SIRANDEŞTİ işgal etmek istemiştir. Ancak Piranşehir ve Sırandeş yol ayrımında Kahraman Kürt peşmergelerinin mukavemetiyle karşılaşmış, bozguna uğratılmış hafif silahları alınmış 20 yi aşkın tank esir alınmış birliklerin çoğu ya dağıtılmış yada susturulmuştur.

KAHRAMAN KÜRT HALKI

Düşmanımız geçmişte görüldüğü gibi şimdi de her imkandan yararlanarak Kürt halkının hareketini boğmak istiyor. Fakat, şunu kesinlikle söylüyoruz: İran gerici hükümeti ve mücahitleri Kürdistan'ın hiç bir yerinde halktan tasvip görmedikleri gibi en ufak birlikten en büyük askeri birliğe kadar Kürdistanın herhangi bir şehir, kasaba veya köyünde idame olacakları imkansız olunca bu kere bütün güçleriyle genel bir savaş

taktiğini de denedikten sonra başarısızlığını fiilen kabullenmiş duruma düşmüştür. Şimdi uygulamak istediği taktik şudur: Kahraman Partizan Peşmerge güçlerine karşı mücadele veremeyeceğini anlayan gerici rejim şimdi şu unsurlardan yararlanmak istiyor, a) Mahalli Çahşlar, b) Satılmışlar, c) Aynı zamanda satılmış Kürtleri Cahşlarla birleştirmek. Gaye bu unsurları Kahraman Kürt Peşmergeleleriyle karşı karşıya getirip kendi yönetimini Kürt bölgelerine yerleştirmek. Fakat gaflette olduklarından haberi yoktur. Çünkü, Kürt halkı bu konuda uyanıktır. Kendi gözüyle görüyor ve biliyor ki, Gerici güçler ve bunların başını çeken İran'lı erbablar (Feodaller) Kürdistan'ın muhtelif mıntıklarında Humeyni rejimi ile ittifak halindedirler. Onlara verilen silahlar ve dağıtılan paraların kanlarının bedeli olduğunu çok iyi bilmektedirler. Bu para ve silahlar sadece onların kanından ve toprağından yararlanmak içindir.

Kahraman Kürt savaşıları Kahraman Peşmergeleler, Cefakar köylüler, alnteriyle geçinen sanatkar ve işçiler Tüm Kürt Şehirler halkı Kürdistan'ın kurtuluşuna gönül verenler, Kanlarını dökenler, canlarını verenler.

Bugün Kürt halkının düşmanlarına ve saldırganlara karşı vermekte olduğu mücadele öyle hassas bir noktaya gelmiştir ki Kürt tarihinde ender rastlanan bir olaydır. Bu da yıllardan beri Kürt Partizanlarının elele, gönül gönüle vermiş olduğu mücadelesinin doğal bir sonucudur. Bundan böyle hainlerin mahalli cahşların, satılmışların Kürt halkının üzerinde oynamak istediği oyuna gelinme

yecektir. Halkımız bunlara karşı uyanık olmazsa, bu hainler halkımızca dış düşmandan daha büyük darbe vurabilir. Örneğin : Dağıtılan silah ödenen milyonlarca para, hainlere gizlice çekilen ziyafetler ve arka sıvazlamalar kimin lehinde ve kimin aleyhinde. Amma inanıyoruzki Kürt halkı hakkını ve hukukunu çiğneyenleri iyi bilmekte buna karşı direnmektedir. «ŞAPUR'DAN» bugün aldığımız haber de köylülerin içine girip onları hareketten caydırmak için çalışan 4 Erbab (Feodal) Kahraman Kürt Peşmergeleri tarafından öldürülmüşlerdir.

SELAM O PEŞMERGEYE, SELAM O HALKA, SELAM O SAVAŞÇILARA. *ki uyanık olarak mücadele vermekte ve direnmektedirler.*

YAŞASIN KÜRT HALKININ HAKLI SAVAŞI

KÜRTDİSTAN PARTİZANLARI

ABD. POLİTİKASI VE LÜBNAN BUNALIMI

«Biz Lübnanın, bu güzel ülkenin, bu cennetin kendisini kuşatan sıkıntılardan sıyrılmasını çok istiyoruz. Ve bu amacı gerçekleştirmek için elimizden geldiğince yardımcı ve dostça olmaya niyetliyiz» (ABD Bakan yardımcısı Morris Draper «Monday Morning»deki bir röportajda, 15 Haziran 1979)

ABD yöneticileri Amerika Birleşik Devletleri'ni gerek Nikaragua'da gerekse Zimbabwe veya Ortadoğu'da olsun, uluslar arası bunalımlarda yardımcı bir «arabulucu» olarak göstermeye meraklıdır. Özellikle ABD devlet yöneticileri, çoğu kez aynı anda Pentagon, CIA, Ulusal güvenlik Danışmanları ve diğer yönetici unsurlar tam karşısını iddia etmelerine karşın, bu rolü yüklenmiş durumdadırlar.

Aynı şey, genelde Orta Doğu, özelde Lübnan bunalımında ortaya çıkan çelişkilerle belirlenmiştir. Yukarıda alıntısı bulunan röportajda örneğin Bakan yardımcısı Draper, ABD'nin Ortadoğudaki rolünün «uzlaşma ve görüşme işlevini teşvik etmek» ve «Ortadoğuda her bireyin insancıl ve ya-

şamsal çıkarlarına» olacak bir barış kurmak olduğunu vurgulamaktır. Mısır-İsrail askeri anlaşmasını «gülünç bir düş» ya da ABD'nin Arap ülkelere karşı müdahale olarak nitelemektedir.

Belki de Bay Draper'in Savunma Bakanlığı ve Kongre gibi hükümet organlarıyla haberleşme bağları kopuktu. Yoksa herhangi bir gazeteyi eline alsaydı bu «gülünç düşlerin» meslektaşlarınınca açıktan açığa tartışıldığını görecekti. Capital Hill'de örneğin Beyaz Saray sözcüsü Tip O'Neil ve Senatör Henry Jackson açıktan açığa Mısır-İsrail barış antlaşmasının Ortadoğu petrolünün ABD'ye alınmasına yol açacağı kehanetinde bulunmuşlardır.

Lübnan durumunda ise ABD'nin etkin olarak Lübnan çıkmazını çözüme bağlamak için yeni bir formül aradığı ve bu çıkmazda bir çok kez ilişkilere girdiği rapor edilmektedir. (Bkz. The Middle East, Temmuz 1979). Oysa ABD'nin Lübnandaki tarihsel rolünün ışığında «Arabuluculuğu» hayli kuşku götürmektedir.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ VE LÜBNAN

İkinci dünya savaşını izleyen yıllarda ABD'nin Ortadoğu'daki varlığı giderek önem kazanınca, bölgede daha saldırgan bir politika izlemeye başlamıştır. Bundaki amaç bölgedeki ekonomik ve stratejik çıkarlarını korumak ve değişiklik olasılığına karşı güç bulundurmaktır. Arap ulusçuluğunun bölgede doruk noktasında olduğu, Iraktaki devrimin yapıldığı, Ürdün'de kargaşalığın sürdü-

ğü ve Mısır ile Suriye'nin birleştiği 1958'de öteden beri patlamaya hazır protestoları benzeri az görülen ikinci dönem başkanlığı sırasında karıştıran Kamil Şamun hükümetini desteklemek için ABD Lübnan'a asker çıkardı.

1970 ortalarında CIA, Lübnan'daki sağcı militanlara silah desteğini başlattığında, ABD ikinci kez Kemil Şamun ve yandaşlarının imdadına yetişti. ABD, o zamanlar faşist çizgide örgütlenen bu militanları, yoksullar ve varlıksızlar arasında gelişen toplumsal reform ve laik demokrasi hareketi üzerinde ve Filistin direnişine karşı bir fren olarak görmüştür. ABD'nin çıkarları son on yıllarda hızla gelişti. Öyleki Chase Manhattan benzeri Amerikan şirket ve bankaları geleneksel olarak Lübnan ekonomisine hükmede gelen Fransız rakiplerine göre daha çok güçleniyordu.

ABD, Lübnan'ı gerçekte batı sermayesinin «cennet»i yapan sektörün yönetimin statükosunu korumaya kararlıydı. Cenneti cehenneme çevirecek olan Lübnandaki bu savaş, 1975 nisanında Falanjist militanlarının bir Filistin otobüsüne saldırıp 26 kişiyi öldürmesiyle iyice alevlendi. Filistinliler ve Lübnanlı ilericiler bu savaşta başarı kazanınca, nisan 1976'da ABD'nin helikopter kruvazörü Guadacanal altı diğer gemi ve 1700 askeri Lübnan sahiline yanaştı. Bu ABD'nin Lübnan'daki acımasız çıkarlarının belirtgesidir.

Son zamanlarda sık sık vurgulaya geldikleri Lübnan'ın «bağımsızlığı» ve Lübnan merkezi hükümetine yardım iddialarına rağmen ABD, öte yandan İsrail'e Lübnandaki savaşını sürdürmek için Master bombalar ve diğer anti-insan (uluslararası

düzeyde mahkum edilen) silahlarla desteklemeye devam etmiştir. Hatta ABD silahları, İsrail tarafından ABD'nin kamuoyunda coşkuyla avukatlığını yüklediği Lübnan hükümet ordusu ve BM (UNIFIL) gibi bazı kurullara karşı da kullanılmıştır. 23 Nisan 1979 da BM komutanlığı BM güçlerine ve güneyde bazı noktaları almak için savaşan Lübnan ordusuna karşı kullanılan mermiler de ABD yapımı olanları bulduklarını doğrulamıştır.

İsrail'in 22 Temmuz pazar günü Güney Lübnanda en az yirmi sivilin ölümüne neden olan bir dizi canavarca hava saldırısının hemen ardından ABD hükümeti 3. sözcü Hodding Carter yoluyla doğrudan doğruya ilk kez, son aylarda İsrail'i azarladı. Ve bu saldırılarda Amerikan yapımı Fantomların İsrailce kullanımını yeniden gözden geçireceğine söz verdi. Fakat Washington'un bu eleştirisini İsrail derhal reddetti, ve «Terörist üstlerin nerede olursa olsunlar bombalanmaya devam edileceğinin üzerine basa basa belirtti.

Öyleyse ABD «Güçsüz bir dev» mi ki, saldırgan dostu İsrail'i bastırmaya çalıştığı halde başaramadı? ABD yönetimi, elbette dünya kamuoyunun bunu böyle bilmesini ister. Aslında, İsrail'in günümüzdeki saldırganlığı ABD himayesindeki «Barış» antlaşmasının doğrudan bir sonucudur. Tıpkı ABD güdümündeki 1975 II. Sina Bağlantısızlık Paktının ardından yıkım getiren Lübnan savaşının patlaması gibi. Her iki paktta da Arap dünyasını askıya alıp Mısır ile ayrı ilişkiler kurulmuş, böylece İsrail'in Filistin ve Lübnan halklarına karşı kampanyalarını özgürce sürdürme olanakları sağlanmıştır.

27 Hazirandaki Suriye-İsrail hava çarpışmasından sonra, hükümet sözcüsü Hodding Carter, ilk kez İsrail'in Lübnanda «ilk darbe» politikasını uyguladığını-diğer bir deyişle, kendisine saldırmadan Lübnan'a saldırdığını-belirtmiştir. Bununla beraber O, bu politikayı mahkum etmemiş, her zamanki gibi «Şiddetin bir halkası» gibisinden üzüntülerini belirtme taktiğine başvurmuştur.

Lübnan bunalımı için hiç bir suçlamaya meydan vermeyen bu imaj ABD'nin işine yaramakla beraber, öte yandan bunu yine paralel olarak işlerini sarpa sarmaktadır. Çünkü İsrail'in Lübnandaki provakasyonu BM güçlerince hem açıkça bilinmekte hem de iyice not edilmektedir.

Comp David'te formüle edilen «Barış» olgusunu Arap dünyasına yaygınlaştırmayı amaçlayan ABD politikası, Lübnan bunalımına gerçek ve adil bir çözümü getiremez. Bu tür bir çözümün temel ilkeleri, şu anda vardır. Örneğin bunlar 1978 ekiminde Beyt-el din'de toplanan ve Lübnan'ı bir birleşik arap ülkesi olarak tanıyıp, İsrail saldırısını kınayan Arap Dışişleri Bakanları Konferansında doğrulanmıştır. ABD, 1979 Filistin-Lübnan ilişkilerini belirleyen Kahire antlaşmasını, ya da Filistinin kendi kaderini tayin hakkını destekleyemediği gibi bu asgari ilkeleri bile destekleyemez. Çünkü Lübnan, ona göre Suriye ve FKÖ de dahil olmak üzere «Barış» antlaşmasına karşı çıkan güçlerin teslim olabileceği bir arena görünümündedir.

Barışçı ve demokratik Lübnan için mücadele veren Lübnan Ulusal Hareketi merkez politik konseyinin bir üyesi olan Incam Ra'ad, ABD'nin ro-

lünü şöyle belirlemiştir: «Biz hala bölgedeki madden kaynaklarını koruma stratejisinin bir parçasıyız. Biz petrol borusunun güvenliğinin bir parçasıyız.»

Böylece, ABD hükümet sözcülerince ifade edilen insancıl duygular eylem içinde birden bire «Petrol Kralının güvenliğine» dönüşmektedir. Aşağı yukarı aynı durum, yönetimin «insan haklarına» olan karşı tavrında da görülmektedir. Devlet yönetiminde görevli memur Alexandra V. Johnson'un İsrail'in Filistinlilere işkence ettiğini bildiren telgrafından sonra, işinden kovulması ve önemli Filistinlilere vize verilmesinin reddedilmesi bunun en belirgin örnekleridir.

Bay Draper'in dostdoğru koyduğu gibi, bir kaç on yıl içinde ABD politikası salt taktik olarak değişmiştir. O yine «Ortadoğuda Amerikan politikasının sorulacağını» doğrulamaktadır. Bu «sürekliğe» meydan okununcaya ve ABD Ortadoğuda gerçek durumla-Bölge halkları için adalet ve bağımsızlık ve Filistinlilere kendi kaderini tayin hakkı-yüzyüze gelinceye kadar sözleri boşlukta yankılanmaya devam edecektir.

(PA LESTINE DERGİSİ - AĞUSTOS-1979)

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ

«Barış için mücadele; bağımsız, baskısız, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için yapılan mücadeleden soyutlanamaz.»

1 Eylül, dünyanın tüm barışçı güçleri tarafından «Dünya Barış Günü» olarak değerlendirilmekte ve bu gün, onlar tarafından coşku ve kararlılıkla kutlanmaktadır.

1 Eylül, Dünya Emperyalist güçlerinin, dünya pazarlarını kendi aralarında paylaştırmak, özledikleri sömürü düzenini dünyaya yerleştirmek amacıyla saldırıya geçtikleri, bu günden başlayarak beş yıl süren ve 50.000.000 insanın canına mal olan II. Emperyalist Paylaşım Savaşının başladığı tarihtir.

Emperyalistlerin kendi aralarındaki çıkar çelişkileri çözümlenmek, sömürü alanlarını genişletmek, dünyayı yeniden paylaşmak ve o güne kadar dünyanın tek sosyalist genç devleti SSCB'yi ortadan kaldırmak için çıkardıkları bu savaşın acısını tüm dünya emekçileri çekmiş, kardeş halklar birbirine kırdırılmıştır. Bu dizginlenmemiş baskı,

sömürü ve vahşet kısa zamanda karşıtını doğurmuş, başta Sovyet emekçileri olmak üzere dünyanın tüm emekçileri tarafından yürütölen fedakar ve kararlı bir savaşımla tekrar inine sokulan hitler faşizmi 8 Mayıs 1945'te kesin bir yenilgiye uğratılmıştır. Barışı korumanın savaşı kazanmaktan daha zor olduğunun bilincinde olan Dünya Barış Severleri, silahların kazandığı bu zafer gününü kutlamak yerine, faşist tırmanışın doruğa ulaştığı ve dizginlenmemiş bir kudurganlığın başladığı 1 EYLÜL tarihini «BARIŞ GÜNÜ» olarak ilan ettiler.

Barış için savaşıml çok eski tarihlere uzanmasına rağmen, örgütlü bir hale gelmesi yirminci yüzyılın ortalarına rastlar. II. Paylaşım savaşımlın bitiminden hemen sonra savaşı yıllarının korkunç ve acılı yıllarına bir daha geri dönölmemesi özleminin olduğu günlerde, 1948 yılının Ağustos ayında Polonyada Dünya Bilginler, Yazarlar ve Sanatçılar Kongresi toplanmıştı. İşte bu kongrede doğan «Barışın Korunması için Uluslararası İlişkiler Bürosu» bütün halkların tüm etkinliklerini bir araya getirecek bir Dünya Kongresi toplanması çağrısını yapmıştı. Bu çağrı dünyada yankılanmış ve 600.000.000 dan fazla üyesi olan Ulusal ve Uluslararası Örgütleri temsil eden 72 ülkeden 2000 barış taraftarının 1949 Nisanın da Paris'te toplanmasıyla başlamıştır. Kongre, barışın, savaşı kırkırtıcılarından talep edilmeyeceğini ancak bütün ülkelerin halklarının özverili çabalarıyla korunabileceği sonucuna varmıştır.

1950 de Varşova da toplanan II. Dünya Barış Kongresinde, sürekli barış kongresini, Dünya

rı sonucunda III. bir dünya savaşımını göze alamamakla beraber bölgesel savaşlar, kıskırtma, bu yolla dünyanın mazlum halklarını birbirine kırdirtma ve silah tekellerine kar üstüne kar sağlama politikasını sürdürmektedir. NATO, CENTO (dağıldı), SEATO ve ANZUS gibi gerici askeri örgütleriyle savaş kıskırtıcılığını alevlendirmekte, Nötron bombası gibi kitle kırım silahlarıyla, insanlığın geleceği büyük tehlikelerle karşı karşıya bırakılmaktadır.

Dünyada, kalıcı, adil ve sürekli bir barışın sağlanması, insanlığın nükleer silah tehditlerinden kurtulması, savaşların kaynağı emperyalizmin yok edilmesine bağlıdır. 1918 yılı başlarında Lenin bu konuda şunları diyordu: «Haydutların yağmaladıkları mallar üzerindeki çıkar çatışmasından doğan savaşa karşı kararlı bir mücadele başlatmış bulunuyoruz... Savaşı bitirmek, sermayeyi yenmek demektir. (Lenin. Barış içinde Birarada Yaşama. S. II). Bu amaçla, dünya sosyalist sisteminin, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı, emekçi kitleler ve demokrasi güçlerinin, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerinin özverili savaşımaları, emperyalizmi tarihin çöplüğüne adım adım itmekte, dünyada sürekli, adil ve kalıcı bir barışın kurulmasının güvenceleri olmaktadır.

Denilebilir ki, barış için yürütülen bu kararlı savaşım, insanlığın tarih boyunca sürdürdüğü onurlu savaşımardan biridir. Ve bu savaşım, sömürsüz, sınıfsız, baskısız bir dünyayı mutlaka yaratacaktır.

DÜNYA SOSYALİST SİSTEMİ VE BARIŞ

II. Emperyalist paylaşım savaşının ardından, sosyalist üretim ilişkilerinin dünya ölçüsünde gelişip yayılmasıyla, yeni bir dünya savaşının önlenmesine yönelik savaşımını hesaba katmak olanaklı oldu. Barışçı koşullarda, emperyalizmin genel bunalımlarının daha da derinleşeceğini çok iyi bilen dünya sosyalis sistemi, emperyalistlere «Barış»ı dayatarak, onları köşeye sıkıştırmakta, sistemde yeni gediklerin açılmasını sağlamaktadır. Onlar, Barış içinde yanyana yaşamayı kararlılıkla savunmakta, barışçı yanyana yaşamının ilkelerini, yani; uluslararası sorunların görüşmeler yoluyla çözülmesini, haklarda eşitlik, devletler arasında karşılıklı güven ve anlayış, karşılıklı çıkarlara saygı, içişlerine karışmama, her halkın ülkelerini ilgilendiren bütün sorunları kendi kendine çözümlene hakkının tanınması, bütün ülkelerin toprak bütünlüğüne ve egemenliğine kesin saygı, tam eşitlik ve karşılıklı yarar temeli üzerinde ekonomik ve kültürel işbirliği gelişmesini, kararlılıkla savunmaktadır.

Barış İçinde Bir Arada Yaşama Politikası Sosyalistlerin Bağımsız Dış politikasıdır. Lenin: «Hiçbir zaman önce savaşıp, sonra barışacağımızı, yani sosyalist kuzu ile kapitalist Kurd'un sarmaş dolaş olacağını düşünmedik. Hayır! Ama emperyalizmin bizimle ekonomik alanda mücadeleye girmesini sağlamamız büyük bir aşamadır.» (Lenin, Toplu Eserler. Cilt. 31. s. 447) derken emperyalist ülkeler burjuvazisini ekonomik rekabet alanına çekmek isteyen düşüncesini şöyle devam ettiriyordu: «İki yöntem arasında; komünist ve ka-

pitalist iki ekonomik ve politik sistem arasında bir düellodur. Güçlünün biz olduğunu ispathyacağız.» Sosyalizm ile kapitalizm varoldukça aralarındaki mücadele hayatın bütün alanlarında sürecektir. Devrimci hareket barışın savunucusudur.

Barışın sağlanması dünyada savaşın artık olmayacağını getirmez. Tersine uzlaşmaz güçler arasındaki savaşımın ezilen ve sömürülenlerden yana sonuçlanmasını sağlayan önemli bir etkidir.

Sosyalist ülkeler her türlü nükleer silah üretiminin durdurulmasını, diğer toplu imha silahlarının üretiminin yasaklanmasını, büyük yıkıcı güce sahip klasik silah türlerinin geliştirilmesinin durdurulmasını, devletlerin ordularını genişletmekten ve klasik-modern silahlarla donandırmaktan önermektedir.

Sosyalist ülkeler NÖTRON 'BOMBA'sının tümüyle yasaklanmasında, stratejik silahların sınırlandırılmasından yanadırlar. Onlar, kimyasal harbin ve radyasyon bombasının yasaklanmasını, devletlerin askeri bütçelerini kısıtlamalarını, silahlanma yarışının durdurulmasını istemektedirler.

SSCB ve diğer Sosyalist ülkelerin bu kararlı savaşımı emperyalistlerin savaşçı karakterlerini sererken ilerici demokratik kitlelerin desteğini kazanmakta, kapitalist ülkelerde sınıf mücadelesinin sertleşmesini sağlamakta, sömürge ve bağımlı ülkelerde ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerinin zaferlerini çabuklaştırıp kolaylaştırmakta, onlar için elverişli koşullar yaratmaktadır.

Sosyalist dış politikanın yanı sıra MAOCU politika barış içinde birlikte yaşama politikasına, silahsızlanma, detant, barış politikasına karşı çı-

kar. O savaş yoluyla güya devrimin hızlandırılması tezine sarılmaktadır. ÇKP yöneticileri savaşın kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişkileri çömede tek araç olarak kabul ederler. MAO'nun «İnsanlığın ezici çoğunluğunun katılacağı bir savaş... İnsanlığın yeni bir tarihsel döneme geçmesinde bir köprü görevini yerine getirecektir.» «Kurtuluş namlunun ucundadır» gibi yanlış belirlemeleri, idealist düşünceleri ilginçtir. Onlar Dünya Devrimci Hareketinin Barış, Yeni bir Dünya Savaşının engellenmesi, ve silahsızlanma için mücadelesini devrime karşı ve devrimci hareketin engellenmesi olduğunu yayarlar. Bu konuda emperyalistlerle uyum içinde çalışarak Dünya Sosyalist Sisteminin, Uluslararası İşçi Sınıfı Hareketinin, Ulusal Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelelerinin karşısında, NATO'nun yanında tarihsel görevlerini sürdürürler.

Dünya adil, sürekli ve kalıcı bir barışın sağlanmasında belirleyici güç, Uluslararası İşçi Sınıfı Hareketinin ürünü olan Dünya Sosyalist Sistemidir. Bu gerçek tüm barışsever güçler tarafından her geçen gün daha açık ve net olarak gözlemlenmektedir.

KAPİTALİST ÜLKELERDEKİ İŞÇİ SINIFI HAREKETLERİ VE BARIŞ MÜCADELESİ

Kapitalizmin serbest rekabetçi dönemi aşarak Emperyalist aşamaya varmasıyla Uluslararası sermaye, emeğin enternasyonalist birliğinin oluşmasının maddi temellerini yaratmıştır. Kapitalizmin doğurduğu işçi sınıfının, Ulusal çitleri aşarak Uluslararası platformda birlik ve daya-

nışmanın kurulup güçlenmesi; kapitalizmi tarih sahnesinden silecek önemli bir etken olmuştur. Uluslararası İşçi Sınıfı Hareketinin, Dünya İşçilerinin birleşmesi ve ortak düşman emperyalizmin tarihin çöplüğüne atılması yolundaki mücadelesi bugün önemli boyutlara ulaşmış, emperyalizmin güçlü kalelerinde gedikler açmıştır.

Dünya Halkları arasında hiçbir çıkar çelişkisi yoktur. Aksine hepsinin ortak çıkarları vardır. Dünya işçileri ve emekçileri kendi ülkelerinin burjuvazisi ve uluslararası tekeller tarafından sömürülmektedir. Çıkar çelişkileri ancak emperyalistler arasında, en genel deyimiyile burjuvazi arasında vardır. Ve savaşların kaynağı bu çıkar çelişkileridir. Emperyalistler çıkardıkları savaşlarla hem Dünya Halklarını birbirine kırdırıp, onların güçlerini zayıflatırken hemde silah tekellerinin kârlarına kâr katıyorlardı. Emperyalizmin en güçlü kalesi ABD'de silah tekellerinin önemli bir yer tutması ve ekonominin giderek askerileşmesi, bilim adamları ve mühendislerin kitle kıyım silahlarının geliştirilmesi için çalıştırılmaları aslında bir rastlantı değildir. Emperyalizmin mezar kazı-cısı dünya işçi sınıfı savaşa karşı barışı savunmak ve dünyada adil, kalıcı, sürekli bir barışın sağlanması yolunda savaşmak zorundadırlar.

1869 yılında Amerikan işçi sınıfına MARKS şöyle sesleniyordu: «Size eşsiz bir görev düşüyor: Efendiler savaş naralarını atarken işçi sınıfının tarih sahnesinde artık bağımlı bir sürü olarak değil, sorumluluklarının bilincinde olan ve barışı emredebilen bağımsız bir güç olarak çıktığını tüm dünya'ya kanıtlama görevi...» (Marks. ABD Ulusal işçi birliğine mesajı)

Bugün kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı, sendikal ve politik örgütleri aracılığıyla savaşı ve sömürsüz bir dünya yaratma yolunda emperyalizme, faşizme, sömürgeciliğe, yeni-sömürgeciliğe, ırkçılığa, silahlanmaya ve her türlü gericiliğe karşı, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve barış bayrağını daha yükseklerde dalgalandırmaktadır. Bu savaşta işçi sınıfı yalnız değildir. Emekçi köylüler ve aydınlar onun yakın müttefikleridir. Ve barış cephesi her geçen gün daha genişlemektedir.

Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının politik örgütlerinin ortak konferansları, Dünya Sendikalar Federasyonu ve diğer uluslararası demokratik örgütler savaşa karşı barış, sömürüye karşı savaşta birleşiyorlar. Türkiye işçi sınıfının ve Kürdistan işçi sınıfının politik ve sendikal örgütleri barış cephesini genişletme; emperyalizme, faşizme, sömürgeciliğe ve hertürlü gericiliğe karşı kararlı bir savaşım yürütme göreviyle karşı karşıyadır. Süreç bu görevlerin işçi sınıfı bilimi doğrultusunda kavranılması ve mutlaka başarılması sürecidir. Bu aynı zamanda barış mücadelesidir. Çünkü, barış için mücadele; bağımsız, sınıfsız, sömürsüz, baskısız bir dünya için verilen mücadeleden soyutlanamaz.

ULUSAL KURTULUŞ HAREKETLERİ VE BARIŞ

II. paylaşım savaşımının hemen ardından oluşan Dünya Sosyalist Sistemi; Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin gelişmesi ve hızlanması yolunda elverişli koşullar yarattı. 1960'a doğru Ulusal Kurtuluş Sa-

vaşları Sömürge Sisteminin hızla çökmesiyle birlikte parlak bir dönem yaşadı. Günümüzde sömürge, bağımlı ve Yeni-sömürge ülkelerde yürütülen Ulusal Kurtuluş Hareketleri sadece ulusal bir bayrağa ve ulusal bir marşa sahip olma mücadelesi değildir. O kapitalizmde tehlikeli bir düşmanı haline gelmekte, işçi sınıfının ideolojik ve politik örgütsel öncülüğünde Ulusal Bağımsızlık ve Toplumsal Kurtuluşu da hedeflemektedir. Bu devrimci fırtınalar kuşağında emperyalizme indirilen darbeler giderek daha sert olmaktadır. Kahraman Vietnam halkının Fransız ve Amerikan emperyalizmine, son olarakta Hegemonyacı, Yayılmacı ÇİN saldırganlarına karşı karalı direnişi; Angola, Mozambik ve Gine-Bissao Halklarının Portekiz Sömürgecilerine karşı şanlı zaferleri; Küba halkının onurlu ve kararlı enternasyonalist tavrı; Etopya, Kamboçya, Afganistan ve Nikaragua Halklarının yeni tutkuları; İran Halklarının Şah Monaşşık Diktatörlüğünü yıkmaları; Rodezya, Nabibya ve Güney Afrika Halklarının ırkçı rejimlere karşı kararlı savaşımı; Batı Sahra halkının bağımsızlık mücadeleleri; şanlı Filistin halkının emperyalizme ve onun uşağı İsrail Siyonizmine karşı onurlu savaş; halkımızın yükselen ulusal demokratik muhalefetinin emperyalizme, sömürgeciliğe, faşizme ve yerel gericiliğe karşı yönelen ve kendisini «Ulusal Demokratik Halk Devrimi»nde somutlaştıran Ulusal ve Toplumsal Kurtuluş Mücadelesi hep tek şey kanıtlamaktadır: **BARIŞ VE ÖZGÜRLÜK DÜŞMANI EMPERYALİZM KESİNLİKLE YENİLECEK, SÖMÜRÜSÜZ VE SAVASSIZ BİR DÜNYA MUTLAKA YARATILACAKTIR.**

Sömürge ve bağımlı ülkelerde, emperyalizme,

sömürgeciliğe karşı verilen Bağımsızlık ve demokrasi mücadeleleri, barış mücadelesiyle, yumuşama, silahsızlanma mücadelesiyle yakından ilişkilidir. Ulusal Kurtuluş Hareketleri, Sosyalist Sistem ve Uluslararası işçi sınıfı hareketi ile birlikte «Dünya Barış Cephesi»nin önemli bir unsurudur.

«Barış sever insanlardan, uluslararası işbirliğinin güçlü hareketinden ve tüm dünya emekçilerinin barıştan yana yürüttükleri etkin girişim ve politikalarından oluşacak bir cephe ile tüm dünya kuşatmalıyız. Öyle kuşatmalıyızki savaş tüccarlarının katil elleri üzerimizden çekilsin» (1935 George Dimitrof)

DÜNYADA ADİL, KALICI, SÜREKLİ BİR BARIŞIN SAĞLANMASI İÇİN :

- Uluslararası antlaşmalara uyulması,
- Tüm toplu kitle kıyım silahlarından atom, hidrojen ve Nötron bombalarının yasaklanması,
- Silahlanma yarışına son verilmesi, tüm askeri ittifakların dağıtılması,
- Uluslararası sorunların görüşmeler yoluyla çözümlenmesi,
- Ülkelerin içişlerine karışılmaması, toprak bütünlüğüne ve bağımsızlığa saygı gösterilmesi,
- Tam eşitlik ve karşılıklı yarar temeli üzerinde ekonomik ve kültürel işbirliğinin gelişmesi.
- Irkçılığa, sömürgeciliğe ve yeni - sömürgeciliğe son verilmesi,

— Halkların kendi geleceklerini özgürce belirleme hakkına saygı gösterilmesi,

— Silahlanma harcamalarının durdurulması, bu harcamaların emekçi halk yararına kullanılması, doğrultusunda aktif çaba içerisine girmek, böylece barış mücadelesine katkıda bulunmak bizim görevlerimiz olmalıdır.

Tüm bunların gerçekleşmesi emperyalizme karşı tutarlı, kararlı bir mücadeleden geçer.

I EYLÜL 1979 DÜNYA BARIŞ GÜNÜNDE
SÜREKLİ, ADİL, KALICI BİR DÜNYA BARIŞI-
NIN GERÇEKLEŞTİRİLMESİ İÇİN SAVAŞAN
TÜM BARIŞ GÜÇLERİNİ SELAMLIYORUZ.

www.arsivakurdi.org

30 Lira